

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η Ομάδα Ντιέλο Τρούντα - 1926

(Νέστορ Μάχνο, Ίντα Μετ, Πιότρ Αρσίνοφ, Βαλέβσκυ, Λίνσκυ)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το 1926 μια ομάδα εξόριστων στη Γαλλία Ρώσων αναρχικών, η ομάδα "Dielo Trouda" ("Εργατική Υπόθεση"), δημοσίευσε μια μπροσούρα, η οποία δεν προήλθε από κάποια ακαδημαϊκή μελέτη, αλλά από την εμπειρία των μελών της ομάδας από τη Ρώσικη Επανάσταση του 1917. Τα μέλη της ομάδας αυτής είχαν πάρει μέρος στην ανατροπή της παλιάς κυρίαρχης τάξης και στην διαδικασία ανάπτυξης του κινήματος της εργατικής και αγροτικής αυτοδιεύθυνσης. Είχαν την ίδια με άλλους διαδεδομένη αισιοδοξία για ένα νέο κόσμο σοσιαλισμού και ελευθερία, αλλά, στο τέλος, είδαν την αιματηρή αντικατάστασή του από τον κρατικό καπιταλισμό και τη δικτατορία του Μπολσεβίκικου Κόμματος.

Το ρώσικο αναρχικό κίνημα έπαιξε έναν αρκετά σημαντικό ρόλο στην Επανάσταση. Εκείνη την εποχή υπήρχαν περίπου 10.000 δραστήριοι αναρχικοί στη Ρωσία, χωρίς να συμπεριλαμβάνουμε σε αυτούς το κίνημα στην Ουκρανία υπό το Νέστορα Μάχνο. Υπήρξαν τέσσερις τουλάχιστον αναρχικοί στην υπό τον έλεγχο των Μπολσεβίκων Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή που προετοίμασε την κατάληψη της εξουσίας τον Οκτώβρη του 1917. Και το σπουδαιότερο, οι αναρχικοί αναμείχθηκαν ενεργά στη συγκρότηση των εργοστασιακών επιτροπών που δημιουργήθηκαν παντού μετά την επανάσταση του Φλεβάρη. Οι επιτροπές αυτές δρούσαν στους χώρους εργασίας, εκλέγονταν από μαζικές συνελεύσεις των εργατών και είχαν αναλάβει τη λειτουργία των εργοστασίων, ενώ υπήρχε συντονισμός και με άλλα εργοστάσια του ίδιου βιομηχανικού κλάδου ή μιας περιοχής. Οι αναρχικοί άσκησαν ιδιαίτερη επιρροή ανάμεσα στους ανθρακωρύχους, τους λιμενεργάτες, τους ταχυδρομικούς και τους αρτεργάτες, ενώ έπαιξαν σημαντικότερο ρόλο στο Πανρωσικό Συνέδριο Εργοστασιακών Επιτροπών που συγκαλέστηκε στο Πέτρογκραντ, στην αρχή της Επανάστασης. Ήταν αυτές οι επιτροπές που οι αναρχικοί τις θεωρούσαν ως τη βάση της νέας αυτοδιεύθυνσης που θα μπορούσε να εγκαινιαστεί μετά την Επανάσταση.

Πάντως, το επαναστατικό πνεύμα και η ενότητα του Οκτώβρη του 1917 δεν κράτησε πολύ. Οι Μπολσεβίκοι ποθούσαν να καταστείλουν όλες εκείνες τις δυνάμεις από τα αριστερά που τις έβλεπαν ως εμπόδια στο δρόμο προς την εξουσία του "ενός κόμματος". Οι αναρχικοί και μερικοί αριστεροί πίστευαν ότι η εργατική τάξη ήταν ικανή να πάρει την εξουσία διαμέσου των δικών της επιτροπών και συμβουλίων (σοβιέτ, συμβούλια εκλεγμένων αντιπροσώπων). Οι Μπολσεβίκοι δεν το πίστευαν αυτό. Προώθησαν την ιδέα ότι οι εργάτες δεν ήσαν ακόμα ικανοί να ελέγξουν την τύχη τους και για αυτό πήραν αυτοί την εξουσία ως ένα "ενδιάμεσο μέτρο" κατά τη διάρκεια της "μεταβατικής περιόδου". Αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης στις ικανότητες των συνηθισμένων ανθρώπων και η εξουσιαστικού τύπου κατάληψη της εξουσίας οδήγησε στην προδοσία σε βάρος της εργατικής τάξης, στη διάψευση των ελπίδων και των ονείρων της.

Τον Απρίλη του 1918 τα αναρχικά κέντρα της Μόσχας δέχτηκαν επίθεση. Περίπου 600 αναρχικοί φυλακίστηκαν και δεκάδες δολοφονήθηκαν. Η δικαιολογία ήταν ότι οι αναρχικοί ήσαν "ανεξέλεγκτοι" - ό,τι και αν σημαίνει αυτό ο εκτός εάν ήταν αρκετό του ότι αρνήθηκαν να υπακούσουν στους Μπολσεβίκους ηγέτες. Ο πραγματικός λόγος, όμως, ήταν η δημιουργία των Μαύρων Φρουρών, που συγκροτήθηκαν για να αποκρούσουν τις κτηνώδεις προβοκάτσιες και επιθέσεις της περιβόητης Τσεκά (της προγονής της μετέπειτα KGB).

Οι αναρχικοί έπρεπε να αποφασίσουν τι να κάνουν. Ένα τμήμα τους συνεργάστηκε με τους Μπολσεβίκους και ενώθηκε μαζί τους, περισσότερο από ενδιαφέρον για μια δραστηριότητα και ενότητα ενάντια στην αντίδραση. Ένα άλλο τμήμα πάλεψε σκληρά για να υπερασπίσει τις κατακτήσεις της Επανάστασης ενάντια σε αυτό, που - πολύ σωστά - πίστεψαν ότι θα δημιουργούσε μια νέα κυρίαρχη τάξη. Το Μαχνοβίτικο Κίνημα στην Ουκρανία και η εξέγερση της Κροστάνδης ήσαν οι τελευταίες σπουδαίες μάχες. Από το 1921 η αντιεξουσιαστική επανάσταση ήταν νεκρή. Η ήττα αυτή είχε βαθιά και άσχημα αποτελέσματα στο διεθνές εργατικό κίνημα.

Ελπίδα των συγγραφέων της μπροσούρας ήταν ότι μια τέτοια καταστροφή δεν θα συνέβαινε ξανά. Και ως συνεισφορά στην πεποίθησή τους αυτή έγραψαν αυτό το κείμενο, που έγινε έκτοτε γνωστό ως "Η Πλατφόρμα".

"Η Πλατφόρμα" ρίχνει μια ματιά στα διδάγματα του ρώσικου αναρχικού κινήματος, στην αποτυχία του να δημιουργήσει μια αρκετά μεγάλη, έντονη και αποτελεσματική παρουσία στο κίνημα της εργατικής τάξης, ώστε να αντισταθεί στην τάση των Μπολσεβίκων και άλλων πολιτικών ομάδων να υποκαταστήσουν αυτοί την εργατική τάξη. Θέτει δε έναν οδηγό, προτείνοντας τρόπους οργάνωσης των αναρχικών, του πώς μπορούν, δηλαδή, να είναι αποτελεσματικότεροι.

Υποδηλώνει αρκετά απλές αλήθειες, όπως το ότι είναι γελοίο να υπάρχει μια οργάνωση που περιέχει ομάδες με ανταγωνιστικές και αντιθετικές απόψεις για τον αναρχισμό. Δείχνει ότι χρειαζόμαστε επίσημα συμφωνημένες δομές, καλύπτοντας γραπτές πολιτικές στρατηγικές, το ρόλο των αντιπροσώπων, την ανάγκη συνδρομών των μελών κλπ. Το είδος αυτό της δομής εκείνης, δηλαδή, που επιτρέπει την ύπαρξη μιας μεγάλης αποτελεσματικής δημοκρατικής οργάνωσης.

Όταν εκδόθηκε για πρώτη φορά η "Πλατφόρμα" υπέστη επιθέσεις από πολύ γνωστούς αναρχικούς της εποχής, όπως τον Ερρίκο Μαλατέστα και τον Αλεξάντερ Μπέρκμαν. Την κατηγορήσαν ότι ήταν "μόνο ένα βήμα πριν τον μπολσεβικισμό" και μια προσπάθεια "μπολσεβικοποίησης του αναρχισμού". Η αντίδρασή τους, όμως, ήταν περισσότερο για την πρόταση τη δημιουργίας της Γενικής Ένωσης Αναρχικών. Οι συγγραφείς δεν έγραψαν ποτέ ξεκάθαρα ποια θα μπορούσε να ήταν η σχέση ανάμεσα στην οργάνωση αυτή και τις άλλες ομάδες αναρχικών έξω από αυτή. Δεν ειπώθηκε το ότι δεν πρέπει να υπάρχει πρόβλημα για ξεχωριστές αναρχικές οργανώσεις που εργάζονται από κοινού σε θέματα όπου υπάρχει κοινή άποψη και στρατηγική. Ούτε, όπως έχει ειπωθεί και από τους κατηγορούντες την "Πλατφόρμα", αλλά και από μερικούς από τους υποστηρικτές της, ότι είναι ένα πρόγραμμα "μετάβασης από τον αναρχισμό στον ελευθεριακό κομμουνισμό". Οι δύο αυτοί όροι είναι ολοκληρωτικά συνώνυμοι. Αυτό γράφτηκε για να δείξει την αποτυχία των Ρώσων αναρχικών, το θεωρητικό τους μπερδεμα, την έλλειψη εθνικού συντονισμού και την αποσύνθεση και την πολιτική τους αβεβαιότητα. Με άλλα λόγια, την αναποτελεσματικότητά τους. Γράφτηκε για να ανοίξει ένα διάλογο ανάμεσα στο τότε αναρχικό κίνημα. Δεν δείχνει το συμβιβασμό με εξουσιαστικές πολιτικές και αντιλήψεις, αλλά τη ζωτική αναγκαιότητα της δημιουργίας μιας οργάνωσης που θα συνδυάσει αποτελεσματικά την επαναστατική δραστηριότητα με τις θεμελιώδεις αναρχικές αρχές.

Δεν αποτελεί ένα τέλειο πρόγραμμα σήμερα, ούτε και ήταν τέτοιο το 1926 που γράφτηκε. Έχει τις αδυναμίες του. Δεν επεξηγεί μερικές από τις απόψεις του αρκετά και σε βάθος. Μπορούμε ίσως να πούμε ότι για κάποια σημαντικά ζητήματα δεν μιλά καθόλου. Αλλά θυμηθείτε ότι είναι μόνο μια μικρή προσούρα και όχι μια πολύτομη εγκυκλοπαίδεια. Οι συγγραφείς έκαναν ξεκάθαρα στην εισαγωγή τους ότι δεν αποτελεί κανένα είδος "βιβλίου". Δεν αποτελεί μια ολοκληρωμένη ανάλυση ή πρόγραμμα, απλώς είναι μια συνεισφορά σε έναν απαραίτητο διάλογο, ο οποίος είναι μια καλή αρχή.

Για να μην υπάρξει αμφιβολία από κανέναν για την επικαιρότητα της "Πλατφόρμας" σήμερα, πρέπει να πούμε ότι οι βασικές ιδέες της χρησιμοποιούνται ακόμα από σημαντικό μέρος του διεθνούς αναρχικού κινήματος. Οι αναρχικοί επιζητούν να αλλάξουν τον κόσμο προς το καλύτερο και η προσούρα αυτή μας δείχνει την κατεύθυνση μερικών από τα εργαλεία που χρειαζόμαστε για το καθήκον αυτό.

Alan MacSimoin, 1989

(Μέλος του Workers Solidarity Movement, ο Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης, ο οποίος είναι από την Ιρλανδία).

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο **Νέστωρ Μάχνο** και ο **Πιοτρ Αρσίνοφ**, μαζί με άλλους εξόριστους Ρώσους και Ουκρανούς αναρχικούς στο Παρίσι, άρχισαν το 1925 την έκδοση της εφημερίδας "*Dielo Trouda*" ("Εργατική Υπόθεση" που κυκλοφορούσε δύο φορές το μήνα. Ήταν μια αναρχική κομμουνιστική θεωρητική επιθεώρηση υψηλής ποιότητας. Χρόνια πριν, όταν και οι δύο ήταν φυλακισμένοι στις φυλακές Μπουρίτκι της Μόσχας, είχαν "συλλάβει" την ιδέα μιας τέτοιας επιθεώρησης. Τώρα ήταν η στιγμή να βάλουν την ιδέα αυτή σε πράξη. Ο Μάχνο έγραφε ένα άρθρο για σχεδόν κάθε ένα τεύχος για τρία χρόνια. Το 1926 στην ομάδα προστέθηκε η **Ίντα Μετ** (συγγραφέας που είχε αποκαλύψει τον μπολσεβικισμό στο βιβλίο της "*Η Κομμούνια της Κροστάνδης*" - σ.τ.μ.: στην ελληνική γλώσσα από την "Διεθνή Βιβλιοθήκη"), η οποία είχε μόλις πριν διαφύγει από τη Ρωσία. Τη χρονιά αυτή επίσης ήταν που δημοσιεύτηκε η "Η Πλατφόρμα".

Η δημοσίευση της "Πλατφόρμας" συνοδεύτηκε από αγριάδες και αγανάκτηση από αρκετούς στο διεθνές αναρχικό κίνημα. Ο πρώτος που επιτέθηκε στην "Πλατφόρμα" ήταν ο Ρώσος αναρχικός Βολίν, ο οποίος βρισκόταν, επίσης εκείνο τον καιρό, στο Παρίσι και ο οποίος, μαζί με τον Σεμπαστιάν Φορ, ήταν οι ιδρυτές του αναρχισμού της "*Σύνθεσης*" που επεζήτησε να συνθέσει τον αναρχικό κομμουνισμό, τον αναρχικό συνδικαλισμό και τον αναρχικό ατομικισμό. Μαζί με τους Μόλλι Στάϊμερ, Φλέσιν και άλλους έγραψε μια απάντηση, δηλώνοντας ότι το να "διατηρηθεί ο αναρχισμός μόνο ως μια θεωρία των τάξεων περιορίζεται σε μια απλή άποψη".

Πάντως, η ομάδα της "*Dielo Trouda*" απήχυνε στις 5 Φλεβάρη 1927 μια πρόσκληση για ένα "διεθνές συνέδριο", πριν από το οποίο μια προκαταρκτική συνέλευση ήταν να διεξαχθεί στις 12 του ίδιου μήνα. Παρόντες στη συνέλευση αυτή ήταν, εκτός από τη "*Dielo Trouda*", ένας εκπρόσωπος από την Γαλλική Αναρχική Νεολαία, ο Οντεόν, ένας Βούλγαρος, ο Πάβελ, εκπροσωπώντας τον εαυτό του, ένας εκπρόσωπος μιας πολωνικής αναρχικής ομάδας, ο Ράνκο, ένας ακόμα Πολωνός εκπροσωπώντας τον εαυτό του, αρκετοί Ισπανοί αγωνιστές, ανάμεσά τους οι Ορομπόν Φερνάντεζ, Κάρμπο

και Τσιμπανέλ, ένας Ιταλός, ο Ούγο Φεντέλι, ένας Κινέζος, ο Τσεν και ένας Γάλλος, ο Ντολφίν-Μενιέρ, όλοι εκπροσωπώντας τους εαυτούς τους. Αυτή η πρώτη συνέλευση έγινε στο πίσω δωμάτιο ενός καφενείου του Παρισιού.

Σχηματίστηκε μια προσωρινή επιτροπή, αποτελούμενη από τον Μάχνο, τον Τσεν και τον Ράνκο. Ένα κείμενο στάλθηκε σε όλες τις αναρχικές ομάδες στις 22 Φλεβάρη και το διεθνές συνέδριο συγκαλέστηκε για τις 20 Απρίλη 1927, στο Hay-les-Roses, κοντά στο Παρίσι, στον κινηματογράφο "Les Roses".

Επίσης μερικοί από αυτούς που παρακολούθησαν την πρώτη συνέλευση ήταν ένας Ιταλός, ο Μπιφόλκι, που υποστήριξε την "Πλατφόρμα" και ένας ακόμα Ιταλός εκπρόσωπος του περιοδικού "*Pensiero e Volontà*", ο Λουίτζι Φάμπρι, ο Καμίλλο Μπερνέρι και ο Ούγο Φεντέλι. Οι Γάλλοι είχαν δύο εκπροσώπους, τον Οντεόν, που ήταν υποστηρικτής της "Πλατφόρμας" και τον Σεβερίν Φεραντέλ.

Η πρόταση που τέθηκε είχε ως εξής:

1. Να αναγνωριστεί η ταξική πάλη ως η σπουδαιότερη πλευρά της αναρχικής ιδέας.
2. Να αναγνωριστεί ο Αναρχικός Κομμουνισμός ως η βάση του κινήματος.
3. Να αναγνωριστεί ο συνδικαλισμός ως η πρωταρχική μέθοδος του αγώνα.
4. Να αναγνωριστεί η ανάγκη για μια "Γενική Ένωση των Αναρχικών" βασισμένη στην ιδεολογική και τακτική ενότητα και τη συλλογική υπευθυνότητα.
5. Να αναγνωριστεί η ανάγκη για ένα θετικό πρόγραμμα πραγματοποίησης της κοινωνικής επανάστασης.

Μετά από μια μακρά συζήτηση, μερικές τροποποιήσεις της αρχικής πρότασης τέθηκαν υπό συζήτηση. Πάντως, τίποτα δεν κατορθώθηκε, αφού η αστυνομία επιτέθηκε στο καφενείο, διέλυσε τη συνέλευση και συνέλαβε όλους όσους ήταν παρόντες. Ο Μάχνο διακινδύνευσε την απέλασή του και μόνο με μια εκστρατεία των Γάλλων αναρχικών απελευθερώθηκε. Αλλά, όμως, η πρόταση να δημιουργηθεί μια "**Διεθνής Ομοσπονδία Επαναστατών Αναρχικών Κομμουνιστών**" συνάντησε εμπόδια και μερικοί από αυτούς που συμμετείχαν στις συνελεύσεις αρνήθηκαν στο μέλλον να συγκατατεθούν για αυτό.

Άλλες επιθέσεις στην "Πλατφόρμα" είχαμε από τους Λουίτζι Φάμπρι και Καμίλο Μπερνέρι, τον αναρχικό ιστορικό Μαξ Νεττλώ και ακολούθησε ο ονομαστός Ιταλός αναρχικός Ερρίκο Μαλατέστα. Η ομάδα της "*Dielo Trouda*" απάντησε με την "*Απάντηση στους Μπερδεμένους (Confusionists) του Αναρχισμού*". Μια ακόμα απάντηση του Αρσίνοφ πάνω στην "Πλατφόρμα" δημοσιεύτηκε το 1929. Ο Αρσίνοφ νευρίασε με τη αντίδραση ενάντια στην "Πλατφόρμα" και επέστρεψε στη Ρωσία το 1933. Κατηγορήθηκε, όμως, για "απόπειρα αποκατάστασης του αναρχισμού στη Ρωσία" και εκτελέστηκε το 1937, κατά τη διάρκεια των διωγμών του Στάλιν.

Η "Πλατφόρμα" απέτυχε μεν να δημιουργήσει ένα διεθνές πρόσωπο, είχε, όμως, την επίδρασή της σε αρκετά κινήματα. Στη Γαλλία η κατάσταση στο αναρχικό κίνημα τότε σηματοδοτούνταν από μια σειρά διασπάσεων και συγχωνεύσεων, αφού οι "Πλατφορμιστές" μερικές φορές έλεγχαν τις κύριες αναρχικές οργανώσεις, ενώ άλλες φορές αποχωρούσαν και σχημάτιζαν τις δικές τους ομαδοποιήσεις.

Στην Ιταλία οι υποστηρικτές της "Πλατφόρμας" σχημάτισαν τη μικρή *Ιταλική Ένωση Αναρχοκομμουνιστών*, η οποία, όμως, σε λίγο κατέρρευσε.

Στη Βουλγαρία η συζήτηση για την οργάνωση οδήγησε στην επαναδημιουργία της Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας Βουλγαρίας (FACB) στη βάση της "συγκεκριμένης Πλατφόρμας" "για μια μόνιμη και συγκροτημένη αναρχική ειδική οργάνωση" "στη βάση των αρχών και τακτικών του ελευθεριακού κομμουνισμού". Πάντως, οι "σκληροπυρηνικοί" "Πλατφορμιστές" αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν τις νέες οργανώσεις και τις κατάγγειλαν στο εβδομαδιαίο "Prouboujdane", πριν καταρρεύσει κι αυτό σε λίγο.

Παρόμοια στην Πολωνία, η εκεί Αναρχική Ομοσπονδία (AFP) αναγνώρισε την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους διαμέσου της ταξικής πάλης και της κοινωνικής επανάστασης και της δημιουργίας μιας νέας κοινωνίας βασισμένης στα συμβούλια εργατών και αγροτών και μια ειδική οργάνωση βασισμένη στη θεωρητική ενότητα. Αντέκρουσε, όμως, την "Πλατφόρμα", λέγοντας ότι είχε εξουσιαστικές τάσεις.

Στην Ισπανία όπως εξιστορεί ο Χουάν Γκομέζ Κάζας στο βιβλίο του "*Anarchist Organisation - The History of the FAI*": "Ο ισπανικός αναρχισμός ενδιαφερόταν στο πώς θα διατηρήσει και θα αυξήσει τη επιρροή που είχε από την Αά Διεθνή". Οι Ισπανοί αναρχικοί δεν είχαν εκείνη την εποχή να στεναχωρηθούν για το αν θα έπεφταν σε απομόνωση αγωνιζόμενοι ενάντια στους Μπολσεβίκους. Γιατί στην Ισπανία η επιρροή των Μπολσεβίκων ήταν ακόμα πολύ μικρή. Η "Πλατφόρμα" ελάχιστα επηρέασε το ισπανικό κίνημα. Όταν η αναρχική οργάνωση FAI ιδρύθηκε το 1927, η "Πλατφόρμα" δεν συζητήθηκε, ήταν, όμως, στην ημερήσια διάταξη, επειδή δεν είχε ακόμα μεταφραστεί. Όπως έγραψε ο Χουάν Μανουέλ Μολίνας, γραμματέας τότε των Ισπανόφωνων Αναρχικών Ομάδων της Γαλλίας, στον Κάζας: "*η Πλατφόρμα του Αρσίνοφ και των άλλων Ρώσων αναρχικών είχε πολύ μικρή επίδραση και στο εξόριστο κίνημα και σά αυτό στην Ισπανία· Η "Πλατφόρμα" ήταν μια απόπειρα να ανανεωθεί, να δοθεί ένας σπουδαιότερος χαρακτήρας και*

ικανότητα στο διεθνές αναρχικό κίνημα κάτω από το φως της Ρώσικης Επανάστασης. Σήμερα, με τη δική μας εμπειρία, μου φαίνεται ότι οι προσπάθειές τους δεν εκτιμήθηκαν πλήρως".

Ο Βά Παγκόσμιος Πόλεμος διέκοψε την ανάπτυξη των αναρχικών οργανώσεων, αλλά η συζήτηση για την "Πλατφόρμα" αναδύθηκε με την ίδρυση στη Γαλλία της Ομοσπονδίας Ελευθεριακών Κομμουνιστών και της Αναρχικής Ομάδας Προλεταριακής Δράσης στην Ιταλία, στις αρχές της δεκαετίας του '50. Και οι δύο αυτές οργανώσεις χρησιμοποίησαν την "Πλατφόρμα" ως σημείο αναφοράς. (Υπήρχε ακόμα μια μικρή Ελευθεριακή Κομμουνιστική Ομοσπονδία Ισπανών εξόριστων). Οι προσπάθειες αυτές επαναλήφθηκαν τις δεκαετίες '60 και '70, με την ίδρυση ομάδων και οργανώσεων. όπως η Οργάνωση Επαναστατών Αναρχικών στη Βρετανία και η Οργάνωση Επαναστατών Αναρχικών στη Γαλλία.

Η "Πλατφόρμα" συνεχίζει να αποτελεί ένα αξιόλογο ιστορικό σημείο αναφοράς, όταν οι αναρχικοί που υποστηρίζουν την ταξική πάλη επιζητούν μια μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα και έναν τρόπο να εξέλθουν από την πολιτική απομόνωση, τη στασιμότητα και το μπέρδεμα, αναζητώντας απαντήσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Nick Heath, 1989

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Με την ταχύτατη ανάπτυξη του αναρχισμού που ακολούθησε την πτώση του τείχους του Βερολίνου "Η Πλατφόρμα" έχει αποτελέσει ξανά ένα σπουδαίο ντοκουμέντο για ομάδες και άτομα που επιζητούν να ξεπεράσουν τις αντι-οργανωτικές τάσεις τμημάτων του νέου αναρχισμού.

Το Φλεβάρη του 2001 η επίδραση της "Πλατφόρμας" επεκτάθηκε περισσότερο από ποτέ και υπάρχουν τώρα μεταφράσεις της στα τουρκικά, πολωνικά, σουηδικά, γαλλικά, εβραϊκά, ισπανικά, πορτογαλικά, ολλανδικά, ιταλικά (και με αυτή την έκδοση και στα ελληνικά) στο διαδίκτυο.

Andrew Flood, 2001

(Μέλος του Worker Solidarity Movement - Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης - από την Ιρλανδία)

ΟΜΑΔΕΣ ΕΜΠΝΕΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ" ΣΗΜΕΡΑ

Νέες ομάδες έχουν αναδυθεί στην Ανατολική Ευρώπη και στη Νότια Αμερική, με τις βασικές ιδέες της "Πλατφόρμας" να έχουν ξανά "εφευρεθεί" πριν ακόμα οι ομάδες αυτές ανακαλύψουν το ιστορικό αυτό κείμενο. Υπάρχουν τώρα αρκετές αναρχικές ομάδες και οργανώσεις που χρησιμοποιούν ως οργανωτικές μεθόδους τους μερικές από τις ιδέες της "Πλατφόρμας". Οι ομάδες και οργανώσεις αυτές είναι:

Η **Auca-Socialismo Libertario** και η **Organisacion Socialista Libertaria** (OSL, Ελευθεριακή Σοσιαλιστική Οργάνωση) από την Αργεντινή, η **Juventudes Libertarias** (Ελευθεριακή Νεολαία) από τη Βολιβία, η **Federação Anarquista Gaúcha** (FAG, Αναρχική Ομοσπονδία Gaucha), η **Federação Anarquista Cabocla** (FACA, Αναρχική Ομοσπονδία Cabocla) και η **Luta Libertaria** (Ελευθεριακός Αγώνας) από τη Βραζιλία, το **Congreso de Unificacion Anarco-Comunista** (CUAC, Κογκρέσο Ενοποίησης Αναρχοκομμουνιστών) από τη Χιλή, η **Federación Anarquista Uruguay** (FAU, Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης) και η **Federación Anarquista Cimarrón** (OLC, Αναρχική Ομοσπονδία Cimarron) από την Ουρουγουάη, το **Congreso Indigena Popular de Oaxaca "Ricardo Flores Magon"** (CIPO-RFM, Ιθαγενές Λαϊκό Κογκρέσο της Οαχάσα "Ρικάρντο Φλόρες Μαχόν") από το Μεξικό, η **Organizace Revolucnich Anarchistu-Solidarita** (ORA-S, Οργάνωση Επαναστατών Αναρχικών-Αλληλεγγύη) από την Τσέχικη Δημοκρατία, η **Alternative Libertaire** (AL, Ελευθεριακή Εναλλαγή), η **Réseau No Pasaran** (Δίκτυο "Δεν Θα Περάσουν") και η **Organisation Communiste Libertaire** (OCL, Οργάνωση Ελευθεριακών Κομμουνιστών) από τη Γαλλία, το **Workers Solidarity Movement** (WSM, Κίνημα Εργατικής Αλληλεγγύης) από την Ιρλανδία, η **Federazione dei Comunisti Anarchici** (FdCA, Ομοσπονδία των Κομμουνιστών-Αναρχικών) από την Ιταλία, η **Al Badil Al Taharouri** από το Λίβανο, οι ομάδες **Zabalaza** και **Bikisha Media Collective** από τη Νότια Αφρική, η **Organisation Socialiste Libertaire** (OSL, Ελευθεριακή Σοσιαλιστική Οργάνωση) και **Libertare Koordination FAUCH-OSL/BE** (Συντονιστικό Ελευθεριακών) από την Ελβετία και η **Northeastern Federation of Anarchist Communists** (NEFAC, Βορειοανατολική Ομοσπονδία Αναρχικών Κομμουνιστών) η οποία συγκεντρώνει στους κόλπους της ομάδες από ΗΠΑ και Καναδά. (Να σημειώσουμε ότι όλες οι παραπάνω ομάδες και οργανώσεις συμμετέχουν σε ένα ευρύτερο διεθνές αναρχικό συντονιστικό δίκτυο με τις αναρχοσυνδικαλιστικές και μη **CNT** από τη Γαλλία (που αποχώρησε από την

"ορθόδοξη" αναρχοσυνδικαλιστική **CNT/AIT** και ὄρα ως ξεχωριστή οργάνωση), **Confederazione Italiana di Base UNICOBAS** (CIB-Unicobas) από την Ιταλία, **Confederacion General del Trabajo** (CGT) από την Ισπανία, **Red Libertaria Apoyo Mutuo** (RLAM) από την Ισπανία και **Sveriges Arbetares Centralorganisation** (SAC, αναρχοσυνδικαλιστές) από τη Σουηδία. Το διεθνές δίκτυο αυτό ονομάζεται **International Libertarian Solidarity** (Διεθνής Ελευθεριακή Αλληλεγγύη).

Δ.Τ.

Απρίλης 2003

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είναι αρκετά σημαντικό ότι, παρά τη δυναμικότητα και τον αδιαφιλονίκητο χαρακτήρα των ελευθεριακών ιδεών και παρά την επικαιρότητα και την ακεραιότητα των αναρχικών θέσεων, όσον αφορά την κοινωνική επανάσταση και, τελικά, τον ηρωισμό και τις αμέτρητες θυσίες των αναρχικών στον αγώνα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό, το αναρχικό κίνημα παραμένει αδύνατο και εμφανίζεται αρκετά συχνά στην ιστορία των αγώνων της εργατικής τάξης, ως ένα μικρό γεγονός, ως ένα μόνο επεισόδιο και όχι ως ένας σημαντικός παράγοντάς του.

Αυτή η αντίφαση ανάμεσα στη θετική και δυναμική ουσία των αναρχικών ιδεών και τη μίζερη κατάσταση στη οποία βρίσκεται τώρα το αναρχικό κίνημα, έχει την εξήγησή της σε μια σειρά αιτιών, από τις οποίες η πιο σπουδαία και πρωταρχική είναι ίσως η απουσία οργανωτικών αρχών και πρακτικών στο ίδιο το αναρχικό κίνημα.

Σε όλες τις χώρες του κόσμου το αναρχικό κίνημα αντιπροσωπεύεται από αρκετές τοπικές οργανώσεις, οι οποίες υποστηρίζουν αντιφατικές θεωρίες και πρακτικές, μη έχοντας ούτε προοπτική για το μέλλον ούτε και συνέχεια της μαχητικής δραστηριότητας και ως συνήθως εξαφανίζονται και μόλις που αφήνουν πίσω τους τα ίχνη τους.

Λαμβάνοντάς την ως όλο την κατάσταση αυτή του επαναστατικού αναρχισμού μπορούμε να την ορίσουμε μόνο ως "χρόνια αποδιοργάνωση".

Ως άλλος κίτρινος πυρετός, η αρρώστια αυτή της αποδιοργάνωσης εμφανίστηκε στις οργανώσεις του αναρχικού κινήματος, έχοντάς το ταρακουνήσει για αρκετές δεκαετίες. Χωρίς αμφιβολία, η αποδιοργάνωση αυτή παράγεται από μερικά σφάλματα στη θεωρία και κυρίως από μια λανθασμένη εκτίμηση της αρχής της ατομικότητας στον αναρχισμό: η θεωρία αυτή πολύ συχνά συγχέεται με την άποψη περί απουσίας κάθε υπευθυνότητας. Οι εραστές του ισχυρισμού του "εγώ", αυτοί που μιλούν μόνο περί της προσωπικής ευχαρίστησης, κατά ισχυρογνώμονα τρόπο, προσκολλώνται στη χαοτική κατάσταση του αναρχικού κινήματος και φλυαρούν για την άμυνά του μέσω των αμετάβλητων αρχών του αναρχισμού και των δασκάλων του.

Αλλά οι αμετάβλητες αρχές και οι δάσκαλοι έχουν δείξει ακριβώς το αντίθετο.

Η διασπορά και η διάλυση είναι ολέθριες καταστάσεις. Μια κλειστή ένωση αποτελεί σημάδι ζωής και ανάπτυξης. Ο νόμος αυτός του κοινωνικού αγώνα ισχύει και για τις κοινωνικές τάξεις και για τις διάφορες οργανώσεις.

Ο αναρχισμός δεν είναι μια θαυμάσια ουτοπία, ούτε μια αφηρημένη φιλοσοφική ιδέα. Είναι ένα κοινωνικό κίνημα του εργαζόμενου λαού. Γι' αυτό το λόγο, πρέπει να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του σε μια οργάνωση, συνεχώς δρώσα, όπως αυτό απαιτείται από την πραγματικότητα και τη στρατηγική της ταξικής πάλης.

"Είμαστε πεπεισμένοι", είπε ο Κροπότκιν, "ότι η δημιουργία μιας αναρχικής οργάνωσης στη Ρωσία, όχι μόνο δεν είναι επιζήμια για το κοινό επαναστατικό καθήκον, αλλά είναι και, από την άλλη πλευρά, επιθυμητή και χρήσιμη σε ένα μεγάλο βαθμό". (Πρόλογος στο "Η Παρισινή Κομμούνα" του Μ. Μπακούνιν, έκδοση του 1892).

Ούτε ο Μπακούνιν αντιπάχθηκε στην ιδέα μιας γενικής αναρχικής οργάνωσης. Αντίθετα, οι φιλοδοξίες του περί οργανώσεων και ακόμα η δράση του στη Αâ Διεθνή, μας παρέχουν κάθε δικαίωμα να τον δούμε ως ένα δραστηριοποιημένο μαχητή ακριβώς για μια τέτοια οργάνωση.

Από πρακτική άποψη μιλώντας, όλοι οι δραστηριοποιημένοι αναρχικοί μαχητές αγωνίστηκαν ενάντια στην κατακερματισμένη δράση και επιζήτησαν ένα αναρχικό κίνημα σφυρηλατημένο από την ενότητα μέσων και σκοπών.

Ήταν κατά τη διάρκεια της Ρωσικής Επανάστασης του 1917, που η ανάγκη για μια γενική αναρχική οργάνωση ήταν πολύ βαθιά και επείγουσα. Ήταν κατά τη διάρκεια της Επανάστασης αυτής που το ελευθεριακό κίνημα απέδειξε το μέγιστο βαθμό τοπικισμού και μπερδέματος. Η απουσία μιας γενικής οργάνωσης οδήγησε αρκετούς δραστήριους αναρχικούς μαχητές στις γραμμές των Μπολσεβίκων. Αυτή η απουσία είναι επίσης η αιτία για το ότι σήμερα αρκετοί

άλλοι μαχητές παραμένουν παθητικοί, μην επιτρέποντας κάθε χρήση της δύναμής τους, η οποία συχνά είναι αρκετά αξιοσημείωτη.

Έχουμε μια πολύ μεγάλη ανάγκη από μια οργάνωση, η οποία να συγκεντρώνει την πλειοψηφία των συμμετεχόντων στο αναρχικό κίνημα, δημιουργώντας μια γενική και τακτική πολιτική γραμμή του αναρχισμού, η οποία θα μπορούσε να γίνει ο οδηγός ολόκληρου του κοινωνικού κινήματος.

Είναι η ώρα ο αναρχισμός να εγκαταλείψει το τέλμα της μη οργάνωσης, να θέσει ένα τέλος στις ατελείωτες αμφιταλαντεύσεις όσον αφορά τα πιο σημαντικά ζητήματα τακτικής και θεωρίας, να κινηθεί αποφασιστικά προς ένα ξεκάθαρο σκοπό και να επιχειρήσει μια οργανωμένη συλλογική πρακτική.

Δεν είναι αρκετό πάντως να δημιουργήσουμε μόνο τη ζωτική ανάγκη για μια τέτοια οργάνωση. Είναι επίσης απαραίτητο να δημιουργήσουμε τη μέθοδο για τη δημιουργία της.

Αρνούμαστε ως θεωρητικά και πρακτικά ανάρμοστη, την ιδέα της δημιουργίας μιας οργάνωσης με τη συνταγή της "σύνθεσης", το να ενώσουμε δηλαδή τους αντιπροσώπους των διαφόρων τάσεων του αναρχισμού. Μια τέτοια οργάνωση, έχοντας ενσωματώσει ετερογενή - θεωρητικά και πρακτικά - στοιχεία, θα μπορούσε να είναι μια μηχανιστική συγκέντρωση ατόμων διαφορετικών αντιλήψεων πάνω σε όλα τα ζητήματα του αναρχικού κινήματος, μια συγκέντρωση η οποία θα μπορούσε αναπόφευκτα να αποσυντεθεί σε μια περίπλοκη πραγματικότητα.

Η αναρχο-συνδικαλιστική μέθοδος δεν επιλύει το πρόβλημα της αναρχικής οργάνωσης, δεν δίνει προτεραιότητα σ' αυτό το πρόβλημα και ενδιαφέρεται μόνο και μόνο να εισχωρήσει και να κερδίσει δύναμη ανάμεσα στο βιομηχανικό προλεταριάτο.

Πάντως, δεν μπορεί να επιτευχθεί μια σπουδαία λύση στο ζήτημα αυτό - ακόμα και αν δημιουργηθεί μια βάση - εκτός εάν υπάρξει μια γενική αναρχική οργάνωση.

Η μόνη μέθοδος που οδηγεί στη λύση του προβλήματος της γενικής οργάνωσης είναι κατά τη γνώμη μας, η πορεία των δραστηριοποιημένων αναρχικών μαχητών στη βάση επακριβών θέσεων - θεωρητικών, τακτικών και οργανωτικών - δηλαδή η περισσότερο ή η λιγότερο τέλεια βάση ενός ομοιογενούς προγράμματος.

Η επεξεργασία ενός τέτοιου προγράμματος είναι ένα από τα πρωταρχικά επιβαλλόμενα από τον κοινωνικό αγώνα καθήκοντα στους αναρχικούς τα τελευταία χρόνια. Στο καθήκον αυτό, η ομάδα μας αυτή των Ρώσων αναρχικών στην εξορία, αφιερώνει ένα σημαντικό μέρος των προσπαθειών της.

Η Οργανωτική Πλατφόρμα που δημοσιεύεται παρακάτω, αντιπροσωπεύει το περίγραμμα, το σκελετό ενός τέτοιου προγράμματος. Πρέπει να μας εξυπηρετήσει ως ένα πρώτο βήμα προς την πορεία των ελευθεριακών δυνάμεων σε μια μοναδική, δραστήρια επαναστατική συλλογικότητα, ικανή για αγώνα, τη Γενική Ένωση Αναρχικών.

Δεν έχουμε αμφιβολίες ότι υπάρχουν χάσματα στην παρούσα πλατφόρμα. Υπάρχουν τέτοια χάσματα καθώς όλοι μας κάνουμε νέα πρακτικά βήματα κάθε σπουδαιότητας. Είναι πιθανόν κάποιες συγκεκριμένες σημαντικές θέσεις να μην έχουν περιληφθεί ή άλλες να έχουν μεταχειριστεί κατά τρόπο ανεπαρκή ή κάποιες άλλες να είναι αρκετά λεπτομερείς ή και να επαναλαμβάνονται. Όλα αυτά είναι πιθανά, αλλά όχι ζωτικής σημασίας. Αυτό που είναι σημαντικό είναι να θέσουμε τις βάσεις μιας γενικής οργάνωσης και αυτό είναι το τελικό βήμα που πραγματοποιείται, ως ένα βαθμό, από την παρούσα πλατφόρμα.

Είναι στο χέρι ολόκληρης της συλλογικότητας, της Γενικής Ένωσης Αναρχικών, να την επεκτείνει, να της προσδώσει βάθος, να παρουσιάσει μια οριστική πλατφόρμα για ολόκληρο το αναρχικό κίνημα.

Υπάρχει ακόμα και ένα άλλο ζήτημα για το οποίο έχουμε αμφιβολίες. Προβλέπουμε ότι αρκετοί αντιπρόσωποι του λεγόμενου self-styled ατομικισμού καθώς και του χαοτικού αναρχισμού, θα μας επιτεθούν με αφρισμένο το στόμα και θα μας κατηγορήσουν ότι παραβαίνουμε τις αναρχικές αρχές. Πάντως, γνωρίζουμε ότι τα ατομικιστικά και χαοτικά στοιχεία καταλαβαίνουν και εκλαμβάνουν τη λέξη "αναρχικές αρχές" ως πολιτική αδιαφορία, αμέλεια και απουσία κάθε υπευθυνότητας, κάτι που έχει προκαλέσει στο κίνημά μας σχεδόν αθεράπευτες διασπάσεις, εναντίον των οποίων αγωνιζόμαστε με όλη μας την ενεργητικότητα και το πάθος. Γι' αυτό και μπορούμε να αγνοήσουμε ήρεμα τις επιθέσεις από αυτή την πλευρά.

Βασίζουμε τις ελπίδες μας στους άλλους μαχητές. Πάνω σ'αυτούς που παραμένουν πιστοί στον αναρχισμό, έχοντας την εμπειρία και έχοντας επίσης υποφέρει από την τραγωδία του αναρχικού κινήματος και βασανιστικά ψάχνουν για μια λύση.

Παραπέρα, εναποθέτουμε σπουδαίες ελπίδες στους νέους αναρχικούς, οι οποίοι γεννημένοι στην αναπνοή της Ρωσικής Επανάστασης και τοποθετημένοι από την αρχή στο κέντρο των επικοδομητικών προβλημάτων, θα απαιτήσουν σίγουρα την πραγματοποίηση των θετικών και οργανωτικών αρχών του αναρχισμού.

Καλούμε όλες τις Ρωσικές αναρχικές οργανώσεις, που είναι διασκορπισμένες σε διάφορες χώρες του κόσμου, αλλά και ακόμα τους απομονωμένους αναρχικούς μαχητές, να ενωθούν στη βάση μιας κοινής οργανωτικής πλατφόρμας.

Ας μας εξυπηρετήσει η πλατφόρμα αυτή ως επαναστατική σπονδυλική στήλη, ως το σημείο πορείας όλων των μαχητών του Ρωσικού αναρχικού κινήματος!

Ας θέσουμε τις βάσεις για τη Γενική Ένωση Αναρχικών!

Ζήτω η Κοινωνική Επανάσταση των Εργατών του Κόσμου.

Η ομάδα "Dielo Truda"

Παρίσι, 20 Ιούνη 1926

ΓΕΝΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

1. Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ, Ο ΡΟΛΟΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Δεν υπάρχει μία και μόνη ανθρωπότητα.

Υπάρχει η ανθρωπότητα των τάξεων.

Σκλάβοι και αφέντες.

Όπως όλοι εκείνοι οι οποίοι ήδη το έχουν επισημάνει, η αστική καπιταλιστική κοινωνία της εποχής μας δεν αποτελεί "μία ανθρωπότητα". Χωρίζεται σε δύο αρκετά διαφορετικά στρατόπεδα, διαφοροποιημένα κοινωνικά από την κατάσταση τους και τις λειτουργίες τους, το προλεταριάτο (με την ευρεία έννοια της λέξης) και την μπουρζουαζία.

Το μεγαλύτερο μέρος του προλεταριάτου είναι αναγκασμένο - και το κάνει για αιώνες - να μεταφέρει όλο το βάρος ολόκληρης της φυσικής, επίπονης εργασίας από την οποία προέρχονται όλα τα φρούτα (σ.τ.μ.: εννοεί τον κοινωνικό πλούτο), όχι σ' αυτό το ίδιο πάντως, αλλά στην άλλη, προνομιούχα τάξη, που κατέχει ιδιοκτησία, εξουσία και τα προϊόντα της κουλτούρας (επιστήμη, εκπαίδευση, τέχνη), την μπουρζουαζία. Η κοινωνική σκλαβιά και η εκμετάλλευση σε βάρος των εργατικών τάξεων δημιουργούν τη βάση πάνω στην οποία στέκεται η σύγχρονη κοινωνία και χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Αυτό γεννά μια ταξική πάλη, η οποία παίρνει κατά κάποιον τρόπο, έναν ανοιχτό, βίαιο χαρακτήρα, ενώ κατά ένα άλλο τρόπο την όψη μιας σιγανής και αόριστης προόδου η οποία αντανακλά δυσκολίες, ανάγκες καθώς και την ιδέα της δικαιοσύνης για τους εργαζόμενους.

Στον κοινωνικό χώρο ολόκληρη η ανθρώπινη ιστορία αντιπροσωπεύει την αδιάκοπη αλυσίδα αγώνων των εργαζόμενων για τα δικαιώματά τους, την ελευθερία και μια καλύτερη ζωή. Στην ιστορία της ανθρώπινης κοινωνίας αυτή η ταξική πάλη ήταν πάντα ο πρωτεύοντας παράγοντας που καθόρισε τη μορφή και την κατασκευή αυτών των κοινωνιών.

Το κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς όλων των κρατών είναι πάνω απ' όλα το παράγωγο της ταξικής πάλης. Το θεμελιώδες οικοδόμημα κάθε νέας κοινωνίας μας δείχνει το στάδιο στο οποίο βρισκόταν και βρίσκεται η ταξική πάλη. Η πιο ασήμαντη αλλαγή στην πορεία της διαπάλης των τάξεων, όσον αφορά τις σχετικές θέσεις των δυνάμεων της ταξικής πάλης, έ παράγει συνεχείς τροποποιήσεις στη δομή και οικοδόμηση της κοινωνίας.

Αυτός είναι ο γενικός, οικουμενικός σκοπός και η έννοια της ταξικής πάλης στη ζωή των ταξικών κοινωνιών.

2. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΜΙΑΣ ΒΙΑΙΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η αρχή της σκλαβιάς και της εκμετάλλευσης σε βάρος των μαζών με τη βία συνιστά τη βάση της σύγχρονης κοινωνίας. Όλες οι εκδηλώσεις της ύπαρξής της - η οικονομία, η πολιτική, οι κοινωνικές σχέσεις - βασίζονται στην ταξική βία, της οποίας τα όργανα εξυπηρέτησης είναι η εξουσία, η αστυνομία, ο στρατός και η δικαιοσύνη. Καθετί σ' αυτήν την κοινωνία - κάθε επιχείρηση ξεχωριστά, το ίδιο και ολόκληρο το Κρατικό σύστημα - δεν είναι τίποτε άλλο από προμαχώνες του καπιταλισμού από όπου επιτηρούν συνεχώς τους εργάτες, όπου έχουν πάντα έτοιμες τις δυνάμεις εκείνες που θα καταστείλουν όλα τα κινήματα των εργατών που απειλούν τα θεμέλια ή ακόμα την ηρεμία αυτής της κοινωνίας.

ΈΤην ίδια ώρα, το σύστημα αυτής της κοινωνίας διατηρεί εσκεμμένα τις εργατικές μάζες σε μια κατάσταση άγνοιας και πνευματικής στασιμότητας, ανακόπτοντας με όλη του τη δύναμη την ανάπτυξη του ηθικού και διανοητικού τους επιπέδου στην κατεύθυνση της απόσπασης των καλυτέρων από αυτούς πολύ πιο εύκολα.

Η πρόοδος της σύγχρονης κοινωνίας, η τεχνική εξέλιξη του κεφαλαίου και η τελειοποίηση του πολιτικού του συστήματος, οχυρώνουν την εξουσία των κυρίαρχων τάξεων και καθιστούν τον αγώνα ενάντια τους όλο και περισσότερο δύσκολο, αναβάλλοντας έτσι την αποφασιστική στιγμή της απελευθέρωσης της εργασίας.

Μια ανάλυση της σύγχρονης κοινωνίας μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο μόνος τρόπος να μετασχηματίσουμε την καπιταλιστική κοινωνία σε μια κοινωνία ελεύθερων εργαζομένων είναι η βίαιη κοινωνική επανάσταση.

3. ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Η ταξική πάλη που δημιουργήθηκε από τη σκλαβιά σε βάρος των εργατών και τις φιλοδοξίες τους για ελευθερία, γέννησαν μέσα στην καταπίεση τη ιδέα του αναρχισμού: την ιδέα δηλαδή της συνολικής άρνησης ενός κοινωνικού συστήματος βασισμένου στις αρχές των τάξεων και του Κράτους και της αντικατάστασής του από μια ελεύθερη α-κρατική κοινωνία εργατικής αυτοδιεύθυνσης.

Έτσι, ο αναρχισμός δεν είναι αποτέλεσμα των αφηρημένων ιδεών κάποιου ακαδημαϊκού ή φιλοσόφου, αλλά του άμεσου αγώνα των εργατών ενάντια στον καπιταλισμό, των αναγκών και των φιλοδοξιών τους, φιλοδοξιών που πήραν σάρκα και οστά κατά τη διάρκεια της ηρωικής περιόδου της ζωής και της πάλης των εργατικών μαζών.

Οι εξέχοντες αναρχικοί στοχαστές, Μπακούιν, Κροπότκιν και άλλοι, δεν ανακάλυψαν την ιδέα του αναρχισμού, αλλά έχοντάς την ανακαλύψει στις εργατικές τάξεις, απλώς βοήθησαν - με τη δύναμη της σκέψης και της γνώσης τους - στη συγκεκριμενοποίηση και το άπλωμά της.

Ο αναρχισμός δεν είναι το αποτέλεσμα προσωπικών προσπαθειών ούτε το αντικείμενο ατομικιστικών ερευνών.

Κατά παρόμοιο τρόπο, ο αναρχισμός δεν είναι το παράγωγο ανθρωπιστικών φιλοδοξιών. Μία μόνη ανθρωπότητα δεν υπάρχει. Κάθε προσπάθεια να καταστεί ο αναρχισμός μια απόδοση ολόκληρης της σημερινής ανθρωπότητας, να προσδιοριστεί με ένα γενικό ανθρωπιστικό χαρακτήρα, αποτελεί ίσως ένα ιστορικό και κοινωνικό ψέμα, το οποίο αναπόφευκτα οδηγεί στη δικαιολόγηση για την ύπαρξη του κατεστημένου και μιας νέας εκμετάλλευσης.

Ο αναρχισμός είναι γενικά ανθρωπιστικός, μόνο κατά την έννοια ότι οι ιδέες των μαζών τείνουν να βελτιώσουν τη ζωή όλων των ανθρώπων και ότι η τύχη της σημερινής ή της αυριανής ανθρωπότητας είναι ασεχώριστη από αυτήν της εκμεταλλευόμενης εργασίας. Εάν οι εργατικές τάξεις είναι νικήτριες, τότε ολόκληρη η ανθρωπότητα θα μετασχηματιστεί. Εάν όχι, τότε η βία, η εκμετάλλευση, η σκλαβιά και η καταπίεση θα βασιλέψουν όπως πριν στον κόσμο.

Η γέννηση, η άνθηση και η πραγματοποίηση των αναρχικών ιδεών έχουν τη ρίζα τους στη ζωή και στην πάλη των εργατικών μαζών και είναι συνδεδεμένες με την τύχη τους.

Ο αναρχισμός επιζητά να μετασχηματίσει την παρούσα αστική καπιταλιστική κοινωνία σε μια κοινωνία η οποία θα εξασφαλίζει για τους εργάτες τα προϊόντα της εργασίας τους, την ελευθερία τους, την ανεξαρτησία και την κοινωνική και πολιτική τους ισότητα. Αυτή η άλλη κοινωνία θα είναι η ελευθεριακή κομμουνιστική κοινωνία, στην οποία η κοινωνική αλληλεγγύη και η ελεύθερη ατομικότητα θα βρουν την πλήρη τους έκφραση και όπου αυτές οι δύο ιδέες θα αναπτυχθούν σε μια τέλεια αρμονία.

Ο ελευθεριακός κομμουνισμός πιστεύει ότι ο μόνος δημιουργός των κοινωνικών αξιών είναι η εργασία - φυσική ή διανοητική - και συνεπώς μόνο η εργασία έχει το δικαίωμα να διευθύνει την κοινωνική και οικονομική ζωή. Εξαιτίας αυτού ούτε υπερασπίζεται ούτε επιτρέπει με κάθε έννοια, την ύπαρξη μη εργαζομένων τάξεων.

Και αν αυτές οι τάξεις συνυπάρχουν την ίδια στιγμή με τον ελευθεριακό κομμουνισμό, τότε ο δεύτερος δεν θα αναγνωρίσει καμία υποχρέωση γι' αυτές. Αυτό θα σταματήσει όταν οι μη εργαζόμενες τάξεις αποφασίσουν να γίνουν παραγωγικές και θελήσουν να ζήσουν σε μια κομμουνιστική κοινωνία, κάτω από τις ίδιες συνθήκες όπως κάθε άλλος και τότε θα έχουν την ίδια θέση όπως κάθε άλλος, δηλαδή τα ελεύθερα μέλη της κοινωνίας, απολαμβάνοντας τα ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις όπως τα άλλα παραγωγικά μέλη της.

Ο ελευθεριακός κομμουνισμός επιζητεί να τερματίσει την εκμετάλλευση και τη βία, είτε αυτές εξασκούνται σε βάρος ατόμων είτε σε βάρος ομάδων. Με τον τερματισμό αυτό θα δημιουργήσει μια οικονομική και κοινωνική βάση η οποία θα ενοποιήσει όλα τα τμήματα της κοινωνίας, εξασφαλίζοντας σε κάθε άτομο την ισότητα ανάμεσα στους άλλους και επιτρέποντας στον καθένα το μεγαλύτερο επίπεδο ευημερίας. Η βάση αυτή είναι η κοινή ιδιοκτησία στα μέσα και εργαλεία παραγωγής (βιομηχανία, συγκοινωνία, γη, πρώτες ύλες κ.λπ.) και η οικοδόμηση οικονομικών οργανισμών με βάση τις αρχές της ισότητας και της αυτοδιεύθυνσης των εργατικών τάξεων.

Ανάμεσα στα όρια αυτής της αυτοδιευθυνόμενης κοινωνίας των εργατών, ο ελευθεριακός κομμουνισμός δημιουργεί τις αρχές της ισότητας στις αξίες και τα δικαιώματα κάθε ατόμου (όχι της ατομικότητας "γενικά" ούτε της "μυστικοπαθούς ατομικότητας" ούτε και της αντίληψης της ατομικότητας, αλλά καθενός πραγματικού ζώντος ατόμου).

4. Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ - Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η βάση της δημοκρατίας είναι η διατήρηση των δύο ανταγωνιστικών τάξεων της σύγχρονης κοινωνίας, της εργατικής τάξης και της καπιταλιστικής τάξης και της συνεργασίας τους στη βάση της ιδιωτικής καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Η έκφραση αυτής της συνεργασίας είναι η βουλή και η εθνική αντιπροσωπευτική κυβέρνηση.

Επισήμως η δημοκρατία διακηρύσσει την ελευθερία λόγου, τύπου, οργάνωσης και ισότητα όλων μπροστά στο νόμο.

Στην πραγματικότητα όλες αυτές οι ελευθερίες προέρχονται από ένα πολύ συγγενικό χαρακτήρα: ανέχονται τις ελευθερίες αυτές μόνο για όσο δεν βάζουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης, της μπουρζουαζίας. Η δημοκρατία διαφυλάττει άθικτη την αρχή της ιδιωτικής καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Έτσι, δίνει στην μπουρζουαζία το δικαίωμα να ελέγχει ολόκληρη την οικονομική ζωή μιας χώρας, τον Τύπο, την εκπαίδευση, την επιστήμη, τις τέχνες, κάτι που στην πραγματικότητα την καθιστά απόλυτο κυρίαρχο. Έχοντας το μονοπώλιο της σφαίρας της οικονομικής ζωής, η μπουρζουαζία μπορεί, επίσης, να δημιουργήσει την απεριόριστη εξουσία της και στην πολιτική σφαίρα, με αποτέλεσμα η βουλή και η αντιπροσωπευτική κυβέρνηση στις δημοκρατίες να μην είναι τίποτε άλλο από τα εκτελεστικά όργανα της μπουρζουαζίας.

Αναπόφευκτα, λοιπόν, η δημοκρατία είναι μια από τις όψεις της δικτατορίας της μπουρζουαζίας, καλυπτόμενη πίσω από απατηλές φόρμουλες πολιτικών ελευθεριών και πλαστές δημοκρατικές εγγυήσεις.

5. Η ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Οι ιδεολογίες της μπουρζουαζίας ορίζουν το Κράτος ως το όργανο το οποίο διακανονίζει τις πολιτικές, δημόσιες και κοινωνικές σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους στη σύγχρονη κοινωνία και το οποίο προστατεύει την τάξη και το νόμο της δεύτερης. Οι αναρχικοί συμφωνούν αρκετά με αυτό τον ορισμό, αλλά τον συμπληρώνουν, επιβεβαιώνοντας ότι η βάση αυτής της τάξης και αυτών των νόμων αποτελεί τη σκλαβιά της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού από μια ασήμαντη μειοψηφία και ότι αυτό είναι ο ακριβής σκοπός που εξυπηρετεί το Κράτος.

Το Κράτος είναι ταυτόχρονα η οργανωμένη βία της μπουρζουαζίας ενάντια στους εργάτες και το σύστημα του εκτελεστικού οργάνου της.

Οι αριστεροί σοσιαλιστές και συγκεκριμένα οι Μπολσεβίκοι, θεωρούν επίσης ότι το μπουρζουαδικό Κράτος και η Εξουσία είναι υπηρέτες του κεφαλαίου. Αλλά αυτοί πιστεύουν ότι το Κράτος και η Εξουσία στα χέρια σοσιαλιστικών κομμάτων μπορεί να αποτελέσει ένα δυναμικό όπλο στην πάλη για την απελευθέρωση του προλεταριάτου. Για το λόγο αυτό, τα κόμματά τους αγωνίζονται για μια σοσιαλιστική εξουσία και ένα προλεταριακό κράτος. Μερικά απ' αυτά θέλουν να κατακτήσουν την εξουσία μέσω ειρηνικών και κοινοβουλευτικών μέσων (τα σοσιαλδημοκρατικά) και άλλα με επαναστατικά μέσα (οι μπολσεβίκοι, οι αριστεροί κοινωνικοί επαναστάτες).

Ο αναρχισμός θεωρεί αυτές τις δύο τάσεις θεμελιωδώς λανθασμένες, καταστρεπτικές για την απελευθέρωση της εργασίας.

Η εξουσία εξαρτάται πάντα από την εκμετάλλευση και τη σκλαβιά σε βάρος του λαού. Γεννήθηκε απ' αυτή την εκμετάλλευση ή δημιουργήθηκε από τα συμφέροντά της. Η Εξουσία χωρίς βία και χωρίς εκμετάλλευση χάνει κάθε αιτία ύπαρξης.

Το Κράτος και η Εξουσία αφαιρούν από τις μάζες όλη την πρωτοβουλία, σκοτώνουν το πνεύμα δημιουργικότητας και ελεύθερης δραστηριότητας, καλλιεργώντας τους τη δουλική ψυχολογία, την υποταγή, την προσμονή, την ελπίδα για ανέλιξη στην κοινωνική κλίμακα, την τυφλή εμπιστοσύνη στους αρχηγούς τους και την αυταπάτη της συμμετοχής στην εξουσία.

Έτσι, η απελευθέρωση της εργασίας είναι μόνο δυνατή με την άμεση επαναστατική πάλη εκ μέρους των εργαζόμενων μαζών και των ταξικών τους οργανώσεων ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα.

Η κατάκτηση της εξουσίας από τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα με ειρηνικά μέσα κάτω από τις συνθήκες της παρούσας κατάστασης, δεν πρόκειται να προάγει με ένα μόνο βήμα το καθήκον της απελευθέρωσης της εργασίας, για τον απλό λόγο ότι η πραγματική εξουσία θα παραμείνει αναπόφευκτα στην μπουρζουαζία, η οποία ελέγχει ολόκληρη την οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας. Ο ρόλος της σοσιαλιστικής εξουσίας είναι περιορισμένος σε αυτή την περίπτωση μετασχηματισμών: στη βελτίωση αυτού του ίδιου αυτού καθεστώτος. (Παραδείγματα: Ο Ράμσεϊ ΜακΝτόναλντ και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της Γερμανίας, της Σουηδίας και του Βελγίου, τα οποία έχουν έρθει στην εξουσία σε μια καπιταλιστική κοινωνία).

Παραπέρα, η αρπαγή της εξουσίας με τα μέσα της κοινωνικής αναταραχής και η οργάνωση ενός αποκαλούμενου "προλεταριακού" κράτους, δεν μπορεί να εξυπηρετήσει την υπόθεση της αυθεντικής απελευθέρωσης της εργασίας. Το Κράτος - που υποτίθεται ότι δημιουργείται για την υπεράσπιση της επανάστασης, αλλά που μονίμως καταλήγει να παραμορφώνεται από ανάγκες και χαρακτηριστικά προσιδιάζοντα σ' αυτό το ίδιο, γινόμενο από μόνο του ο στόχος - παράγει συγκεκριμένες, προνομιούχες κάστες και αναπόφευκτα αναδημιουργεί τη βάση της καπιταλιστικής Εξουσίας και του Κράτους, δηλαδή τη συνήθη σκλαβιά και εκμετάλλευση σε βάρος των μαζών δια μέσου της βίας. (Παράδειγμα: το "εργατικό-αγροτικό Κράτος" των Μπολσεβίκων).

6. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΉ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Οι πρωτεύουσες δυνάμεις της κοινωνικής επανάστασης είναι η εργατική τάξη των πόλεων, οι αγρότες και ένα τμήμα της εργαζόμενης διανόησης.

Να σημειώσουμε ότι ενώ αποτελεί μια εκμεταλλεύμενη και καταπιεσμένη τάξη κατά τον ίδιο τρόπο με το προλεταριάτο των πόλεων, η εργαζόμενη διανόηση είναι σχετικά διασπασμένη, συγκρινόμενη με τους εργάτες και αγρότες, χάρη στα οικονομικά προνόμια που έχουν παραχωρηθεί από την μπουρζουαζία σε συγκεκριμένα στοιχεία της. Κι αυτό γιατί κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων της κοινωνικής επανάστασης μόνο το λιγότερο ανακουφισμένο στρώμα της διανόησης παίρνει ενεργό μέρος σ' αυτή.

Η αναρχική αντίληψη για το ρόλο του εργαζόμενου λαού στην κοινωνική επανάσταση και τη δημιουργία του σοσιαλισμού διαφέρει κατά χαρακτηριστικό τρόπο από αυτή των κρατικιστικών κομμάτων. Ενώ ο μπολσεβικισμός και οι συγγενικές του τάσεις θεωρούν ότι ο λαός έχει μόνο καταστρεπτικά επαναστατικά ένστικτα, όντας ανίκανος για μια δημιουργική και ανοικοδομητική δραστηριότητα - που αποτελεί γι' αυτούς την πρωτεύουσα αιτία του γιατί αυτή η εξουσία πρέπει να επικεντρωθεί στα χέρια αυτών που σχηματίζουν την κυβέρνηση του Κράτους της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος - οι αναρχικοί, αντίθετα, πιστεύουν ότι οι εργατικές μάζες έχουν έμφυτες δημιουργικές και εποικοδομητικές ικανότητες που είναι τεράστιες και φιλοδοξούν να καταστείλουν τα εμπόδια παρακωλύοντας την εκδήλωση αυτών των πιθανοτήτων.

Οι αναρχικοί θεωρούν ότι το Κράτος είναι το πρωτεύον εμπόδιο που σφετερίζεται τα δικαιώματα των μαζών και αφαιρεί από αυτές όλες τις λειτουργίες της οικονομικής και κοινωνικής ζωής. Το Κράτος πρέπει να εξαφανιστεί, όχι σε "μία μέρα" στη μελλοντική κοινωνία, αλλά αμέσως. Πρέπει να καταστραφεί από τους εργάτες την πρώτη κιόλας μέρα της νίκης τους και δεν πρέπει να ανασυσταθεί κάτω από οποιοδήποτε τρόπο οτιδήποτε κι αν γίνει. Πρέπει να αντικατασταθεί από ένα ομοσπονδιακό σύστημα εργατικών οργανώσεων παραγωγών και καταναλωτών, ενωμένων

ομοσπονδιακά και αυτοδιοικητούμενων. Αυτό το σύστημα αποκλείει περισσότερες εξουσιαστικές οργανώσεις από ό,τι η δικτατορία του κόμματος οποιαδήποτε κι αν είναι αυτή.

Η Ρωσική Επανάσταση του 1917 μας δείχνει επακριβώς την κατεύθυνση της εξέλιξης της κοινωνικής απελευθέρωσης για τη δημιουργία ενός συστήματος εργατικών και αγροτικών σοβιέτ (συμβουλίων) και εργοστασιακών επιτροπών. Το λυπηρό λάθος της ήταν ότι έπρεπε να εκκαθαρίσει σε μια κατάλληλη στιγμή την οργάνωση της κρατικής εξουσίας: αρχικά αυτή της μεταβατικής κυβέρνησης και ακολούθως της μπολσεβίκικης εξουσίας. Οι Μπολσεβίκοι εξάγοντας κέρδος από τη συμμαχία εργατών-αγροτών, αναδιοργάνωσαν το αστικό κράτος σύμφωνα με τις περιστάσεις της στιγμής και έτσι αναπόφευκτα δολοφόνησαν τα ελεύθερα σοβιέτ και τις εργοστασιακές επιτροπές που αποτελούσαν το πρώτο βήμα στην κατεύθυνση της δημιουργίας μιας α-κρατικής σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η δραστηριότητα των αναρχικών μπορεί να διακριθεί σε δύο περιόδους. Αυτή πριν την Επανάσταση και αυτή κατά τη διάρκειά της. Και στις δύο περιπτώσεις οι αναρχικοί μπορούν να εκπληρώσουν το ρόλο τους ως οργανωμένη δύναμη, μόνο εάν έχουν μια ξεκάθαρη αντίληψη των αντικειμένων του αγώνα τους και των δρόμων που οδηγούν στην πραγματοποίηση αυτών των αντικειμένων.

Το θεμελιώδες καθήκον της Γενικής Ένωσης Αναρχικών κατά την προεπαναστατική περίοδο θα πρέπει να είναι η προπαρασκευή των εργατών και αγροτών για την κοινωνική επανάσταση.

Στην άρνησή του για την επίσημη δημοκρατία, την εξουσία Έ και Έ διακηρύσσοντας την ολοκληρωτική απελευθέρωση της εργασίας, ο αναρχισμός δίνει έμφαση στις πλήρεις αυστηρές αρχές της ταξικής πάλης. Επαγρυπνεί και αναπτύσσει ανάμεσα στις εργαζόμενες τάξεις την ταξική συνείδηση και την επαναστατική αμεταβλητότητα της τάξης.

Βρίσκεται ακριβώς προς την κατεύθυνση της ταξικής αδιαλλαξίας, του αντι-δημοκρατισμού, του αντι-κρατισμού και προς τις ιδέες του αναρχικού κομμουνισμού. Η ελευθεριακή εκπαίδευση των μαζών θα πρέπει μεν να κατευθύνεται προς αυτές, αλλά η εκπαίδευση από μόνη της δεν είναι αποτελεσματική. Αυτό που είναι απαραίτητο είναι μια ξεκάθαρα αναρχική μαζική αναρχική οργάνωση. Για να πραγματοποιηθεί αυτό είναι απαραίτητο να εργαστούμε προς δύο κατευθύνσεις: από τη μια, προς μια επιλογή και ομαδοποίηση των επαναστατικών εργατικών και αγροτικών δυνάμεων σε μια ελευθεριακή κομμουνιστική βάση (μια συγκεκριμένη ελευθεριακή κομμουνιστική οργάνωση) και, από την άλλη, προς μια ανασύνταξη των επαναστατών εργατών και αγροτών σε μια οικονομική βάση παραγωγής και κατανάλωσης (επαναστάτες εργάτες και αγρότες οργανωμένοι γύρω από την παραγωγή, εργατικές και ελεύθερους αγροτικούς συναιερισμούς). Η εργατική και αγροτική τάξη, οργανωμένες στη βάση της παραγωγής και της κατανάλωσης, διαπνεόμενες από επαναστατικές αναρχικές θέσεις, θα είναι η πρώτη δυνατή συνείδηση της κοινωνικής επανάστασης.

Όσο περισσότερο αυτές οι οργανώσεις είναι συνειδητές και οργανωμένες κατά αναρχικό τρόπο στο παρόν, τόσο περισσότερο θα επιδιώκουν μια αδιάλλακτη στάση και μια δημιουργική θέληση κατά τη στιγμή της επανάστασης.

Όσον αφορά την εργατική τάξη στη Ρωσία: Είναι ξεκάθαρο ότι μετά από οκτώ χρόνια μπολσεβίκικης δικτατορίας, η οποία αλυσοδένει τις φυσικές ανάγκες των μαζών για ελεύθερη δραστηριότητα, η αληθινή φύση όλων των εξουσιών αποδεικνύεται καλύτερα από ποτέ. Αυτή η τάξη αποκρύπτει μέσα της τεράστιες δυνατότητες για δημιουργία ενός μαζικού αναρχικού κινήματος. Οι οργανωμένοι αναρχικοί μαχητές πρέπει να συνταχθούν άμεσα με όλες τους τις δυνάμεις, στη διάθεση για εκπλήρωση των αναγκών και στην κατεύθυνση του ότι δεν θα εκφυλιστούν μέσα στο ρεφορμισμό (μενσεβικισμός).

Με την ίδια επιτακτικότητα, οι αναρχικοί πρέπει να διαθέσουν τους εαυτούς τους στην οργάνωση των φτωχών αγροτών που συνθλίβονται από την κρατική εξουσία και οι οποίοι επιζητούν μια διέξοδο και κρύβουν τεράστιες επαναστατικές δυνατότητες.

Ο ρόλος των αναρχικών σε μια επαναστατική περίοδο δεν μπορεί να περιοριστεί απλώς και μόνο στην προπαγάνδη των βασικών παραμέτρων των ελευθεριακών ιδεών. Η ζωή δεν αποτελεί μόνο μια αρένα για την προπαγάνδη αυτής ή της άλλης ιδέας, αλλά επίσης στον ίδιο βαθμό αποτελεί και αρένα της πάλης, της στρατηγικής και της φιλοδοξίας αυτών των ιδεών στη διαχείριση της οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

Περισσότερο από κάθε άλλη ιδέα, ο αναρχισμός πρέπει να γίνει η καθοδηγητική αρχή της επανάστασης, γιὰ αυτό ένα από τα στοιχεία της θεωρητικής βάσης του αναρχισμού είναι το ότι η κοινωνική επανάσταση μπορεί να επιτευχθεί με την ολοκληρωτική απελευθέρωση της εργασίας.

Ο καταλυτικός ρόλος των αναρχικών ιδεών στην επανάσταση δείχνει μια κατεύθυνση των γεγονότων μετά την αναρχική θεωρία. Πάντως, αυτή η θεωρητική καθοδηγούσα δύναμη δεν πρέπει να συγχέεται με την πολιτική ηγεσία των κρατικιστικών κομμάτων, που οδηγεί τελικά στην κρατική εξουσία.

Ο αναρχισμός δεν φιλοδοξεί να γίνει πολιτική εξουσία ούτε και δικτατορία. Η πρωταρχική του φιλοδοξία είναι να βοηθήσει τις μάζες να πάρουν τον αυθεντικό δρόμο προς την κοινωνική επανάσταση και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Αλλά δεν είναι από μόνο του αποτελεσματικό το ότι οι μάζες παίρνουν το δρόμο της κοινωνικής επανάστασης. Είναι επίσης απαραίτητο να διατηρηθεί αυτή η κατεύθυνση της επανάστασης και οι αντικειμενικοί της σκοποί: η καταστολή της καπιταλιστικής κοινωνίας στο όνομα αυτής των ελεύθερων εργατών. Όπως μας έχει δείξει η εμπειρία της Ρωσικής Επανάστασης το 1917, αυτό το τελευταίο καθήκον δεν είναι τόσο εύκολο, κυρίως εξαιτίας των αναρίθμητων κομμάτων τα οποία προσπαθούν να κατευθύνουν το κίνημα σε ένα δρόμο αντιτιθέμενο στην κοινωνική επανάσταση.

Αν και οι μάζες εκφράζονται βαθύτατα σε ένα κοινωνικό κίνημα μέσω των αναρχικών τάσεων και αρχών, εν τούτοις αυτές οι τάσεις και αρχές παραμένουν διασκορπισμένες, ασυντόνιστες και αναπόφευκτα δεν οδηγούν στην οργάνωση της καθοδηγητικής δύναμης των ελευθεριακών ιδεών, κάτι που είναι απαραίτητο για να διαφυλαχθεί η αναρχική κατεύθυνση και το αντικείμενο της κοινωνικής επανάστασης. Αυτή η θεωρητική καθοδηγητική δύναμη μπορεί μόνο να εκφραστεί από μια συλλογικότητα, η οποία θα έχει δημιουργηθεί από τις μάζες ακριβώς για αυτό το σκοπό. Τα οργανωμένα αναρχικά στοιχεία απαρτίζουν ακριβώς αυτή τη συλλογικότητα.

Οι θεωρητικές και πρακτικές υποχρεώσεις της συλλογικότητας αυτής είναι θεμελιώδεις κατά τη διάρκεια της επανάστασης.

Πρέπει να παίρνει πρωτοβουλίες και να έχει συνολική συμμετοχή σε όλες τις πτυχές της κοινωνικής επανάστασης: στην κατεύθυνση και το γενικό χαρακτήρα της επανάστασης, στον εμφύλιο πόλεμο και στην άμυνά της, στα θετικά της καθήκοντα, στη νέα παραγωγή, στην κατανάλωση, στο αγροτικό ζήτημα κ.λπ.

Σε όλα αυτά τα ζητήματα και σε μια σειρά άλλων, οι μάζες απαιτούν μια ξεκάθαρη και ακριβή ανταπόκριση από την πλευρά των αναρχικών. Και από τη στιγμή κατά την οποία οι αναρχικοί δηλώνουν την αντίληψή τους για την επανάσταση και τη δομή της κοινωνίας, είναι υποχρεωμένοι να δώσουν σε όλα αυτά τα ζητήματα μια ξεκάθαρη απάντηση, να συσχετίσουν τη λύση αυτών των προβλημάτων με τη γενική ιδέα του ελευθεριακού κομμουνισμού και να αφοσιωθούν με όλες τους τις δυνάμεις στην πραγματοποίησή τους.

Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί η Γενική Ένωση Αναρχικών και το αναρχικό κίνημα να διαβεβαιώσουν ολοκληρωτικά το λειτουργημά τους ως θεωρητικής καθοδηγητικής δύναμης στην κοινωνική επανάσταση.

7. Η ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Με την έκφραση "μεταβατική περίοδος" τα σοσιαλιστικά κόμματα αντιλαμβάνονται μια οριστική φάση στη ζωή του κόσμου, τα χαρακτηριστικά της οποίας είναι μια ρήξη με την παλαιά τάξη πραγμάτων και η εγκαθίδρυση ενός νέου οικονομικού και κοινωνικού συστήματος: Ένα σύστημα το οποίο πάντως δεν αντιπροσωπεύει ακόμα την ολοκληρωτική απελευθέρωση των εργατών. Υπό αυτή την έννοια όλα τα μίνιμουμ προγράμματα των σοσιαλιστικών κομμάτων - για παράδειγμα, το δημοκρατικό πρόγραμμα των ομορτιστών σοσιαλιστών ή το πρόγραμμα των κομμουνιστών για τη "δικτατορία του προλεταριάτου" - είναι προγράμματα μεταβατικής περιόδου.

Το κύριο χαρακτηριστικό όλων αυτών είναι ότι αντιμετωπίζουν ως αδύνατη προς στιγμήν την ολοκληρωτική πραγματοποίηση των ιδανικών των εργατών: την ανεξαρτησία τους, την ελευθερία και την ισότητά τους - και αναπόφευκτα διατηρούν μια ολόκληρη σειρά θεσμών του καπιταλιστικού συστήματος: την αρχή του κρατικού καταναγκασμού, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα και τα εργαλεία παραγωγής, τη γραφειοκρατία και αρκετά άλλα, σύμφωνα με τους στόχους του συγκεκριμένου κομματικού προγράμματος.

Ως ζήτημα αρχής, οι αναρχικοί ήσαν από πάντα εχθροί τέτοιων προγραμμάτων, θεωρώντας ότι η οικοδόμηση μεταβατικών συστημάτων που συντηρούν τις αρχές της εκμετάλλευσης και του καταναγκασμού των μαζών οδηγούν αναπόφευκτα σε μια νέα ανάπτυξη της σκλαβιάς.

Αντί να δημιουργούν πολιτικά μίνιμουμ προγράμματα, οι αναρχικοί έχουν πάντα υπερασπιστεί την ιδέα μιας άμεσης κοινωνικής επανάστασης, η οποία αποστρέφει από την καπιταλιστική τάξη τα οικονομικά και κοινωνικά της προνόμια και τοποθετεί τα μέσα και εργαλεία παραγωγής καθώς και κάθε πτυχή της οικονομικής και κοινωνικής ζωής στα χέρια των εργατών.

Μέχρι τώρα ήσαν μόνο οι αναρχικοί που κράτησαν αυτή τη στάση.

Η ιδέα της μεταβατικής περιόδου, σύμφωνα με την οποία η κοινωνική επανάσταση δεν πρέπει να οδηγήσει σε μια κομμουνιστική κοινωνία, αλλά σε ένα σύστημα που διατηρεί στοιχεία του παλαιού καθεστώτος, είναι στην ουσία αντικοινωνική. Τείνει να έχει ως αποτέλεσμα την εκ νέου ενδυνάμωση και την επαναφορά αυτών των στοιχείων στις προηγούμενες διαστάσεις τους και στην κατεύθυνση προς τα πίσω.

Ένα σκανδαλώδες παράδειγμα για αυτό είναι το καθεστώς της "δικτατορίας του προλεταριάτου" που δημιουργήθηκε από τους Μπολσεβίκους στη Ρωσία.

Σύμφωνα με αυτούς, το καθεστώς πρέπει να αποτελεί ένα μόνο μεταβατικό βήμα προς τον ολικό κομμουνισμό. Στην πραγματικότητα, το βήμα αυτό έχει ως αποτέλεσμα την επαναφορά τη ταξικής κοινωνίας, στον πάτο της οποίας βρίσκονται, όπως και πριν, οι εργάτες και οι αγρότες.

Το κέντρο βάρους της οικοδόμησης μιας κομμουνιστικής κοινωνίας δεν έγκειται στην πιθανότητα απεριόριστης ελευθερίας για κάθε έναν ξεχωριστά ώστε να ικανοποιηθούν οι ανάγκες του από την πρώτη ημέρα της επανάστασης, αλλά συνίσταται στην κατάκτηση της κοινωνικής βάσης της κοινωνίας και θέτει τις αρχές για σχέσεις ισότητας ανάμεσα στα άτομα. Όσον αφορά το ζήτημα της αφθονίας, περισσότερο ή λιγότερο, αυτό δεν έχει να κάνει με τις αρχές, αλλά είναι ένα τεχνικό πρόβλημα.

Η θεμελιώδης αρχή πάνω στην οποία θα αναερθεί και θα εγκαθιδρυθεί η νέα κοινωνία και η οποία με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να περιορισθεί, είναι αυτή της ισότητας των σχέσεων, της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των εργατών. Η αρχή αυτή αντιπροσωπεύει το πρώτο θεμελιώδες αίτημα των μαζών, για το οποίο ξεσηκώθηκαν σε μια κοινωνική επανάσταση.

Είτε η κοινωνική επανάσταση θα τερματιστεί με την ήττα των εργατών - και σ'αυτή την περίπτωση πρέπει να αρχίσουμε ξανά τον αγώνα, μια νέα επίθεση ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα - είτε θα οδηγήσει στη νίκη των εργατών - και στην περίπτωση αυτή έχοντας αποκτήσει τα μέσα που επιτρέπουν την αυτοδιεύθυνση στη γη, την παραγωγή και τις κοινωνικές λειτουργίες, οι εργάτες θα ξεκινήσουν τη δημιουργία μιας ελεύθερης κοινωνίας.

Αυτό είναι που χαρακτηρίζει την αρχή της οικοδόμησης μιας κομμουνιστικής κοινωνίας και το οποίο από τη στιγμή που θα αρχίσει, ακολουθεί το δρόμο της ανάπτυξης του χωρίς διακοπή, δυναμώνοντας και βελτιωνόμενο συνεχώς από μόνο του.

Με τον τρόπο αυτό η ανάληψη των παραγωγικών και κοινωνικών λειτουργιών από τους εργάτες, θα καθορίσει μια αυστηρή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις κρατιστικές και μη εποχές.

Εάν επιθυμεί να γίνει το όργανο των αγωνιζόμενων τάξεων, το λάβαρο μιας ολόκληρης εποχής κοινωνικών επαναστάσεων, ο αναρχισμός δεν πρέπει να ενσωματώσει στο πρόγραμμά του ίχνη της παλαιάς τάξης και τις ομορτυριστικές τάσεις των μεταβατικών συστημάτων και περιόδων ούτε και να κρύβει τις θεμελιώδεις αρχές του, αλλά αντίθετα να τις αναπτύσσει και να τις εφαρμόζει στο έσχατο σημείο.

8. ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Θεωρούμε την τάση να αντιπαραθέτουμε τον ελευθεριακό κομμουνισμό με το συνδικαλισμό και το αντίθετο κάτι το τεχνητό και στερημένο από κάθε βάση και λογική.

Οι αναρχικές ιδέες και αυτές του συνδικαλισμού ανήκουν σε δύο διαφορετικά σχέδια. Ενώ ο κομμουνισμός - δηλαδή μια κοινωνία ελεύθερων εργατών - είναι και ο στόχος του αναρχικού αγώνα, ο συνδικαλισμός - δηλαδή το δικαίωμα των εργατών στην ίδια την εργασία τους - είναι μόνο μια από τις πολλές μορφές του επαναστατικού ταξικού αγώνα.

Στην προσπάθειά του να ενώσει τους εργάτες στη βάση της παραγωγής, ο επαναστατικός συνδικαλισμός, όπως όλες οι ομάδες που βασίζονται στα επαγγέλματα (επαγγελματικές ενώσεις), δεν έχει μια καθοριστική θεωρητική βάση, δεν έχει κάποια αντίληψη για τον κόσμο που να απαντά σε όλα τα πολύπλοκα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα της σύγχρονης πραγματικότητας. Αντανακλά πάντα τις ιδεολογίες των ποικίλων πολιτικών ομάδων, ειδικά αυτών που εργάζονται περισσότερο έντονα στις γραμμές του.

Η δική μας στάση απέναντι στον επαναστατικό συνδικαλισμό εξάγεται από αυτό που έχει ήδη ειπωθεί γι' αυτόν. Χωρίς να προσπαθούμε να επιλύσουμε εδώ το ζήτημα του ρόλου των επαναστατικών συνδικάτων μετά την επανάσταση - είτε αυτά θα είναι οι οργανωτές ολόκληρης της νέας παραγωγής είτε θα μεταβιβάσουν αυτό το ρόλο στα εργατικά συμβούλια ή στις εργοστασιακές επιτροπές - κρίνουμε ότι οι αναρχικοί πρέπει να παίρνουν μέρος στον επαναστατικό συνδικαλισμό ως μια από τις πολλές μορφές του επαναστατικού εργατικού κινήματος.

Πάντως, το ζήτημα το οποίο υπάρχει σήμερα δεν είναι εάν οι αναρχικοί πρέπει ή όχι να συμμετάσχουν στις δυνάμεις του επαναστατικού συνδικαλισμού, αλλά μάλλον πώς και ποιος ο σκοπός αυτής της συμμετοχής.

Θεωρούμε την περίοδο μέχρι σήμερα, όταν οι αναρχικοί εισήλθαν στο συνδικαλιστικό κίνημα ως άτομα και προπαγανδιστές, ως μια περίοδο τεχνητών σχέσεων προς το επαγγελματικό εργατικό κίνημα.

Ο αναρχο-συνδικαλισμός, προσπαθώντας αναγκαστικά να εισαγάγει τις ελευθεριακές ιδέες στην άκρα αριστερά του επαναστατικού συνδικαλισμού ως μέσο για τη δημιουργία αναρχικού τύπου συνδικάτων, αντιπροσωπεύει μεν ένα βήμα μπροστά, αλλά δεν πηγαίνει πιο πέρα από την εμπειρική μέθοδο, γιὰ αυτό ο αναρχο-συνδικαλισμός δεν είναι σχετίζεται απαραίτητα με την "αναρχοποίηση" του συνδικαλιστικού κινήματος και με τους αναρχικούς εκείνους που οργανώνονται έξω από το κίνημα αυτό. Γι αυτό είναι μόνο στη βάση ενός τέτοιου συνδέσμου που ο επαναστατικός συνδικαλισμός θα μπορούσε να είναι "αναρχοποιημένος" και να μη μετακινείται προς τον οπορτουνισμό και το ρεφορμισμό.

Όσον αφορά το συνδικαλιστικό κίνημα μόνο ως επαγγελματικό σώμα των εργατών, χωρίς συναφή κοινωνική και πολιτική θεωρία και αναπόφευκτα αδύναμο να επιλύσει το κοινωνικό ζήτημα από μόνος του, θεωρούμε ότι τα καθήκοντα των αναρχικών στις γραμμές του κινήματος αυτού συνίστανται στην ανάπτυξη της ελευθεριακής θεωρίας και στην κατεύθυνσή του (του κινήματος αυτού) προς μια ελευθεριακή οδό και του μετασχηματισμού του σε ένα δραστήριο μέρος της κοινωνικής επανάστασης. Είναι απαραίτητο να μη ξεχνάμε ποτέ ότι ο συνδικαλισμός εάν δεν βρίσκει στην αναρχική θεώρηση την υποστήριξη στη κατάλληλη στιγμή, θα μετατραπεί, είτε μας αρέσει είτε όχι, σε μια ιδεολογία ενός πολιτικού κρατικιστικού κόμματος.

Το καθήκον των αναρχικών που βρίσκονται στις γραμμές του επαναστατικού εργατικού κινήματος μπορεί μόνο να εκπληρωθεί σε συνθήκες που η εργασία τους θα είναι στενά συνυφασμένη και συνδεδεμένη με τη δραστηριότητα των αναρχικών οργανώσεων έξω από τα συνδικάτα. Με άλλα λόγια, πρέπει να εισέλθουμε στα επαναστατικά συνδικάτα ως μια οργανωμένη δύναμη, υπεύθυνη για να εκπληρώσει μια συγκεκριμένη δουλειά σ' αυτά, πριν τη γενική αναρχική οργάνωση και κατευθυνόμενη από τη δεύτερη.

Χωρίς να περιοριζόμαστε αυστηρά στη δημιουργία αναρχικών συνδικάτων, πρέπει να εξασκήσουμε τη θεωρητική μας επιρροή σε όλα τα συνδικάτα και σε όλες τους τις μορφές (IWW, τα ρωσικά συνδικάτα κ.λπ). Μπορούμε να το πετύχουμε αυτό με το να εργαστούμε σε αυστηρά οργανωμένες αναρχικές συλλογικότητες, αλλά ποτέ σε μικρές εμπειρικές ομάδες, που δεν έχουν ανάμεσά τους ούτε οργανωτική συνοχή ούτε και θεωρητική συμφωνία.

Ομάδες αναρχικών στις διάφορες εταιρίες, στα εργοστάσια και στα εργαστήρια, απασχολημένες με το καθήκον της δημιουργίας αναρχικών συνδικάτων, κατευθύνοντας τον αγώνα σε επαναστατικά συνδικάτα για την κυριαρχία των ελευθεριακών ιδεών στο συνδικαλισμό, ομάδες οργανωμένες με βάση τη δράση τους με μια γενική αναρχική οργάνωση. Αυτοί είναι οι τρόποι και τα μέσα της αναρχικής στάσης απέναντι στο συνδικαλισμό.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

Ο θεμελιώδης στόχος του κόσμου της εργασίας στον αγώνα είναι η δημιουργία, μέσω της επανάστασης, μιας ελεύθερης κομμουνιστικής κοινωνίας ισότητας με βάση την αρχή "από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του".

Πάντως, η κοινωνία αυτή δεν θα έρθει από μόνη της, παρά μόνο με τη δυναμική της κοινωνικής εξέγερσης. Η πραγματοποίησή της θα έρθει μέσω μιας κοινωνικής επαναστατικής διαδικασίας, περισσότερο ή λιγότερο σχεδιασμένης από τις οργανωμένες δυνάμεις της νικηφόρας εργασίας σε ένα καθορισμένο μονοπάτι.

Είναι δικό μας καθήκον να δείξουμε αυτό το μονοπάτι από αυτή τη στιγμή και να διατυπώσουμε τα θετικά, πραγματικά προβλήματα που θα εμφανιστούν στους εργάτες από την πρώτη μέρα της κοινωνικής επανάστασης, το αποτέλεσμα των οποίων εξαρτάται και από τη σωστή τους λύση.

Είναι καταφανές, ότι η οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας θα είναι δυνατή μόνο μετά τη νίκη των εργατών σε βάρος του αστικού-καπιταλιστικού συστήματος και των αντιπροσωπευτικών του θεσμών. Είναι αδύνατον να αρχίσουμε την οικοδόμηση της νέας οικονομίας και των νέων κοινωνικών σχέσεων ενόσω η εξουσία του Κράτους, υπεραμυνόμενη του καθεστώτος της σκλαβιάς, δεν έχει συντριφτεί, ενόσω οι εργάτες και οι αγρότες, ως το υποκείμενο της επανάστασης, δεν έχουν αναλάβει τη βιομηχανική και αγροτική παραγωγή.

Αναπόφευκτα, το πρώτιστο κοινωνικό επαναστατικό καθήκον είναι να συντρίψουμε το κρατικό οικοδόμημα του καπιταλιστικού συστήματος, να εκθρονίσουμε την μπουρζουαζία και γενικά όλα τα προνομιούχα στοιχεία της εξουσίας και να δημιουργήσουμε μια ευρυχωρία για τη θέληση των εργατών που θα βρίσκονται υπό εξέγερση, όπως αυτό εκφράζεται από τις θεμελιώδεις αρχές της κοινωνικής επανάστασης. Αυτή η επιθετική και καταστροφική όψη της επανάστασης μπορεί να μας εξυπηρετήσει στο να καθορίσουμε το δρόμο για τα θετικά καθήκοντα, τα οποία θα δημιουργήσουν τις έννοιες και τις ουσίες της κοινωνικής επανάστασης.

Αυτά τα καθήκοντα είναι τα ακόλουθα:

1. Η επίλυση σε ελευθεριακή κομμουνιστική βάση των προβλημάτων της βιομηχανικής παραγωγής της χώρας.
2. Η επίλυση, κατά παρόμοιο τρόπο, του αγροτικού προβλήματος
3. Η λύση του προβλήματος της κατανάλωσης.

Παραγωγή:

Λαμβάνοντας υπόψη ότι η βιομηχανία της χώρας είναι το αποτέλεσμα των προσπαθειών αρκετών γενεών εργατών και ότι τα πολυποίκιλα τμήματα της βιομηχανίας είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, θεωρούμε όλη την παραγωγή ως ένα και μόνο εργαστήριο παραγωγών, το οποίο ανήκει συνολικά σε όλους μαζί τους εργάτες, αλλά σε κανέναν συγκεκριμένα.

Ο παραγωγικός μηχανισμός της χώρας είναι παγκόσμιος και ανήκει στην παγκόσμια εργατική τάξη. Η θέση αυτή καθορίζει το χαρακτήρα και τις μορφές της νέας παραγωγής. Θα είναι επίσης παγκόσμια κοινή, με την έννοια ότι τα προϊόντα αυτά που παράγονται από τους εργάτες θα ανήκουν σε όλους. Τα προϊόντα αυτά, οποιασδήποτε κατηγορίας - το γενικό απόθεμα για τη φροντίδα των εργατών - θα τα απολαμβάνει ο καθένας που συμμετέχει στην παραγωγή και ο καθένας θα λαμβάνει αυτό που χρειάζεται σε ίση βάση.

Το νέο σύστημα παραγωγής θα υποσκελίζει τη γραφειοκρατία στο σύνολό της και την εκμετάλλευση σε όλες της τις μορφές και θα εγκαταστήσει στη θέση τους την αρχή της αδελφοποιού συνεργασίας και της εργατικής αλληλεγγύης.

Η μεσαία τάξη, η οποία στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία εξασκεί μεταπρατικές λειτουργίες, το εμπόριο κλπ., καθώς επίσης και η μπουρζουαζία, πρέπει να πάρουν μέρος στο νέο μοντέλο παραγωγής, υπό τις ίδιες συνθήκες όπως όλοι οι εργάτες. Εάν όχι, τότε αυτές οι τάξεις θέτουν εκτός κοινωνίας.

Δεν θα υπάρχουν αφεντικά ούτε επιχειρηματίες, ιδιοκτήτες ή κρατικοί ιδιοκτήτες (όπως συμβαίνει σήμερα στο μπολσεβίκικο κράτος). Η διαχείριση της νέας αυτής παραγωγής θα περάσει στα χέρια των εργατών για τους εργάτες. Δηλαδή σε εργατικά συμβούλια, εργοστασιακές επιτροπές ή εργατικές διαχειριστικές επιτροπές εργοστηρίων και εργοστασίων. Τα όργανα αυτά θα διασυνδέονται σε επίπεδο Δήμου, περιφέρειας και τελικά μιας γενικής και ομοσπονδιακής διαχείρισης της παραγωγής. Δημιουργημένα από το λαό και πάντα κάτω από τον έλεγχο και την επιρροή του, τα όργανα αυτά θα ανανεώνονται συνεχώς, πραγματοποιώντας την ιδέα της αυτοδιεύθυνσης, της πραγματικής αυτοδιεύθυνσης, από το λαό και για το λαό.

Η ενοποιημένη παραγωγή, στην οποία τα μέσα παραγωγής και τα παραγόμενα προϊόντα ανήκουν σε όλους, έχοντας αντικαταστήσει τη γραφειοκρατία με τις αρχές της αδελφοποιού συνεργασίας και έχοντας δημιουργήσει ίσα δικαιώματα για όλη την εργασία, η παραγωγή διαχειριζόμενη από τα όργανα του εργατικού ελέγχου, εκλεγμένα από το λαό, αποτελεί το πρώτο πρακτικό βήμα στο δρόμο για την πραγματοποίηση του ελευθεριακού κομμουνισμού.

Κατανάλωση:

Το πρόβλημα αυτό θα εμφανιστεί κατά τη διάρκεια της επανάστασης με δύο τρόπους:

1. Την αναζήτηση για παραγωγή και κατανάλωση.
2. Τη διανομή τους.

Όσον αφορά τη διανομή των καταναλωτικών αγαθών, η λύση εξαρτάται από την ποσότητα των διαθέσιμων προϊόντων και από τη συμφωνία όσον αφορά τους στόχους.

Η κοινωνική επανάσταση που ενδιαφέρεται για την ανοικοδόμηση ολόκληρης της κοινωνικής τάξης, αναλαμβάνει και την υποχρέωση να ικανοποιήσει τις αναγκαιότητες του καθένα στη ζωή. Η μόνη εξαίρεση είναι η ομάδα των μη εργατών, αυτών που αρνούνται να πάρουν μέρος στη νέα παραγωγή για αντεπαναστατικούς λόγους. Αλλά γενικά, εξαιρώντας αυτή την κατηγορία ανθρώπων, η ικανοποίηση των αναγκών του καθένα στο χώρο της επανάστασης είναι εξασφαλισμένη από τα γενικά αποθέματα των προϊόντων υπό κατανάλωση. Σε περίπτωση ανεπάρκειας προϊόντων τα ήδη υπάρχοντα χωρίζονται ανάλογα με τη μεγαλύτερη ανάγκη, δηλαδή με προτεραιότητα στα παιδιά, στους άρρωστους και στις εργαζόμενες οικογένειες.

Ένα δυσκολότερο πρόβλημα είναι αυτό της οργάνωσης της βάσης της κατανάλωσης. Χωρίς αμφιβολία, από την πρώτη μέρα της επανάστασης, τα αγροκτήματα δεν θα παράσχουν όλα τα προϊόντα που είναι ζωτικά για τη ζωή του πληθυσμού. Την ίδια στιγμή, οι αγρότες έχουν μια αφθονία, την οποία όμως δεν διαθέτει η πόλη.

Οι ελευθεριακοί κομμουνιστές δεν έχουν καμία αμφιβολία όσον αφορά την αλληλοβοηθητική σχέση μεταξύ της πόλης και της επαρχίας και πιστεύουν ότι η κοινωνική επανάσταση μπορεί να είναι δυνατή μόνο μέσω μιας στενής επαναστατικής συνεργασίας ανάμεσα στις δύο αυτές κατηγορίες εργατών.

Για να δημιουργηθεί η συνεργασία αυτή, η εργατική τάξη της πόλης, έχοντας πάρει την παραγωγή στα χέρια της, πρέπει να παράσχει αμέσως τα αναγκαία στην επαρχία και να μοχθήσει ώστε να προμηθεύσει τα καθημερινά προϊόντα, τα μέσα και τα εργαλεία για συλλογική γεωργία. Ο βαθμός αλληλεγγύης που θα επιδειχθεί από τους εργάτες όσον αφορά τις ανάγκες των αγροτών, θα προκαλέσει από αυτούς την ίδια μεταχείριση ώστε να προμηθεύσουν την παραγωγή της συλλογικής τους εργασίας στις πόλεις.

Οι εργατικές και αγροτικές κολλεκτίβες θα αποτελούν τα πρωταρχικά όργανα, εξασφαλίζοντας σε πόλεις και επαρχίες αυτά που χρειάζονται σε τροφή και οικονομικά υλικά. Αργότερα, υπεύθυνες για πιο σημαντική και μόνιμη λειτουργία, σημαντική για την προμήθεια οποιουδήποτε απαραίτητου μέσου για εγγύηση και αναπτύσσοντας την οικονομική και κοινωνική ζωή των εργατών και αγροτών, οι κολλεκτίβες αυτές θα μεταμορφωθούν σε μόνιμα όργανα πρόνοιας σε πόλεις και επαρχίες.

Η λύση αυτή στο πρόβλημα της φροντίδας επιτρέπει στο προλεταριάτο να δημιουργήσει μια μόνιμη βάση πρόνοιας, η οποία θα έχει ευνοϊκό και αποφασιστικό αποτέλεσμα στην έκβαση όλες της νέας παραγωγής.

Η γη:

Όσον αφορά την επίλυση του αγροτικού ζητήματος θεωρούμε ότι οι πρωταρχικές επαναστατικές και δημιουργικές δυνάμεις είναι οι εργαζόμενοι αγρότες - οι οποίοι δεν εκμεταλλεύονται την εργασία των άλλων - και οι μισθωτοί προλετάριοι της επαρχίας. Το καθήκον τους θα είναι να εκπληρώσουν την αναδιανομή της γης στην κατεύθυνση της δημιουργίας της χρήσης και της εκμετάλλευσής της πάνω σε κομμουνιστικές αρχές.

Όπως και στη βιομηχανία, έτσι και η γη, εκμεταλλεζόμενη και καλλιεργούμενη από διαδοχικές γενιές εργαζομένων, είναι το προϊόν της συλλογικής τους εργασίας. Ανήκει επίσης σε όλο τον εργαζόμενο κόσμο και σε κανέναν συγκεκριμένα και όσο περισσότερο είναι αναπαλλοτρίωτη και κοινή ιδιοκτησία των εργαζομένων, η γη δεν μπορεί ούτε να αγοραστεί ξανά ούτε να πουληθεί ούτε και να ενοικιαστεί και γιὰ αυτό δεν μπορεί να είναι μέσο εκμετάλλευσης της εργασίας των άλλων.

Η γη επίσης αποτελεί ένα είδος λαϊκού και κοινωνικού εργαστηρίου, όπου ο κόσμος παράγει από κοινού τα μέσα για να ζήσει. Αλλά αποτελεί επίσης και το είδος του εργαστηρίου εκείνου όπου κάθε εργαζόμενος εξ αιτίας σταθερών ιστορικών συνθηκών έχει συνηθίσει να εκτελεί την εργασία αυτή μόνος, ανεξάρτητα από άλλους παραγωγούς. Ενώ στη βιομηχανία η συλλογική μέθοδος εργασίας είναι απαραίτητη και ο μόνος δυνατός τρόπος στην εποχή μας, η πλειοψηφία των αγροτών καλλιεργεί τη γη με δική του ευθύνη.

Συνεπώς, όταν η γη και τα μέσα εκμετάλλευσής της αποκτηθούν από τους αγρότες με καμία πιθανότητα πώλησης ή ενοικίασής τους, το ζήτημα των μορφών της χρήσης και των μεθόδων εκμετάλλευσής της (κοινοτική ή οικογενειακή) δεν θα βρει αμέσως μια ολοκληρωτική και οριστική λύση, όπως στο βιομηχανικό τομέα. Αρχικά, μάλλον και οι δύο αυτές μέθοδοι θα βρίσκονται σε χρήση.

Επαναστάτες αγρότες θα είναι αυτοί οι οποίοι θα δημιουργήσουν από μόνοι τους την οριστική περίοδο εκμετάλλευσης και χρήσης της γης. Δεν θα είναι δυνατή καμία εξωτερική πίεση στο ζήτημα αυτό.

Πάντως, από τη στιγμή που θεωρούμε ότι μόνο μια κομμουνιστική κοινωνία, στο όνομα της οποίας θα γίνουν τα πάντα μετά την κοινωνική επανάσταση, καθιστά δυνατόν για τους εργαζομένους το να ξεφύγουν από τη σκλαβιά και την εκμετάλλευση και τους παρέχει ολοκληρωτική ελευθερία και ισότητα, από τη στιγμή που οι αγρότες αποτελούν την τεράστια πλειοψηφία του λαού (σχεδόν 85% στη Ρωσία) και συνεπώς το αγροτικό καθεστώς το οποίο δημιουργούν θα είναι αποφασιστικός παράγοντας για την τύχη της επανάστασης, από τη στιγμή τέλος, που μια ιδιωτική οικονομία στη γεωργία οδηγεί - όπως και στην ιδιωτική βιομηχανία και στο εμπόριο - στη συσσώρευση, στην ιδιωτική ιδιοκτησία και στην επαναφορά του κεφαλαίου, είναι υποχρέωσή μας να κάνουμε οτιδήποτε δυνατόν, όπως κάνουμε και τώρα, ώστε να διευκολύνουμε την επίλυση του αγροτικού ζητήματος με ένα συλλογικό τρόπο.

Γιὰ αυτό θα πρέπει να επιδοθούμε σε μια εντατική προπαγάνδα ανάμεσα στους αγρότες υπέρ της συλλογικής αγροτικής οικονομίας.

Η ίδρυση ενός ειδικευμένου ελευθεριακού αγροτικού συνδικάτου (ή ένωσης) θα διευκόλυνε αφάνταστα αυτό το καθήκον.

Με βάση αυτή την εκτίμηση, η τεχνική πρόοδος θα είναι τεράστιας σπουδαιότητας, διευκολύνοντας την εξέλιξη της γεωργίας και ακόμα την πραγματοποίηση του κομμουνισμού στις πόλεις και πάνω απ' όλα στη βιομηχανία. Εάν στις σχέσεις τους με τους αγρότες οι βιομηχανικοί εργάτες δράσουν όχι ατομικά ή σε ανταγωνιστικές ομάδες, αλλά ως μια μεγάλη κομμουνιστική συλλογικότητα, αγκαλιάζοντας όλους τους κλάδους της βιομηχανίας, εάν επιπλέον αυτοί έχουν το μυαλό τους στις ζωτικές ανάγκες της επαρχίας και εάν την ίδια στιγμή προμηθεύουν κάθε χωριό με προϊόντα καθημερινής χρήσης, εργαλεία και μηχανές για συλλογική καλλιέργεια της γης, τότε αυτό θα παρακινήσει τους αγρότες προς τον κομμουνισμό στη γεωργία.

Η υπεράσπιση της επανάστασης:

Το ζήτημα της υπεράσπισης της επανάστασης είναι επίσης συνδεδεμένο με το ζήτημα της "πρώτης μέρας" της. Βασικά, το δυναμικότερο μέσο για την υπεράσπιση της επανάστασης είναι η ευτυχής και επιτυχής επίλυση των θετικών της προβλημάτων, δηλαδή της παραγωγής, της κατανάλωσης και της γης. Από τη στιγμή που τα προβλήματα αυτά έχουν επιλυθεί σωστά κανείς αντεπαναστάτης δεν θα είναι ικανός να σταματήσει ή να διαταράξει την ισορροπία της ελεύθερης κοινωνίας των εργατών. Παρόλα αυτά όμως, οι εργάτες θα πρέπει να υποστηρίξουν μια σκληρή πάλη ενάντια στους εχθρούς της επανάστασης για να τη διατηρήσουν.

Η κοινωνική επανάσταση, η οποία απειλεί τους προνομιούχους και τις μη εργαζόμενες τάξεις της κοινωνίας, θα προκαλέσει αναπόφευκτα μια αγωνιώδη αντίσταση εκ μέρους αυτών των τάξεων, η οποία θα πάρει τη μορφή ενός άγριου εμφυλίου πολέμου. Και, όπως δείχνει η ρωσική εμπειρία, ένας τέτοιος εμφύλιος πόλεμος δεν θα διαρκέσει μερικούς μήνες, αλλά αρκετά χρόνια.

Πάντως, κατά τα πρώτα βήματα των εργαζομένων στην αρχή της επανάστασης, οι κυρίαρχες τάξεις θα διαθέτουν μια τεράστια ικανότητα αντίστασης για αρκετό καιρό. Για αρκετά χρόνια θα παρεμβάλουν διάφορα εμπόδια στην επανάσταση, προσπαθώντας να επανακτήσουν την εξουσία και τα προνόμια που απολάμβαναν.

Ένας μεγάλος στρατός, στρατιωτική τεχνική και κεφάλαια θα ριχτούν επίσης ενάντια στη νικηφόρα εργατική τάξη.

Στην κατεύθυνση της διατήρησης των κατακτήσεων της επανάστασης, οι εργαζόμενοι θα πρέπει να δημιουργήσουν όργανα υπεράσπισής της, ώστε να εναντιωθούν στα αντιδραστικά εμπόδια με μια μάχιμη δύναμη, ανταποκρινόμενη στο μέγεθος αυτού του καθήκοντος. Στις πρώτες μέρες της επανάστασης αυτή η μάχιμη δύναμη θα δημιουργηθεί από τους οπλισμένους εργάτες και αγρότες. Αλλά η αυθόρμητη αυτή οπλισμένη δύναμη θα είναι άξια ύπαρξης μόνο κατά τις πρώτες μέρες, πριν κορυφωθεί ο εμφύλιος πόλεμος και οι ανταγωνιζόμενες τάξεις δημιουργήσουν κανονικές στρατιωτικές δυνάμεις.

Η κρισιμότερη στιγμή της κοινωνικής επανάστασης δεν είναι αυτή της καταστολής της Εξουσίας, αλλά αυτή που ακολουθεί, όταν δηλαδή οι δυνάμεις του ηττημένου καθεστώτος αρχίσουν τη γενική αντεπίθεση ενάντια στους εργαζομένους και όταν πρέπει να υπερασπιστεί η επανάσταση. Ο αληθινός χαρακτήρας αυτής της αντεπίθεσης, ακριβώς ως η τεχνική και η ανάπτυξη του εμφυλίου πολέμου, θα υποχρεώσει τους εργαζομένους να δημιουργήσουν αποφασισμένα επαναστατικά στρατιωτικά σώματα. Οι ουσιαστικές και θεμελιώδεις αρχές αυτών των σωμάτων πρέπει να αποφασίζονται προκαταβολικά. Αρνούμενοι την κρατική και εξουσιαστική μέθοδο διακυβέρνησης, αρνούμαστε επίσης και την κρατική μέθοδο οργάνωσης των στρατιωτικών δυνάμεων των εργαζομένων, δηλαδή, τις αρχές ενός κρατικού στρατού βασισμένου στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία. Συνεπείς με τις θεμελιώδεις θέσεις του ελευθεριακού κομμουνισμού, η αρχή της εθελοντικής υπηρεσίας πρέπει να αποτελεί για μας τη βάση του στρατιωτικού σχηματισμού των εργαζομένων. Τα αποσπάσματα των εξεγερμένων ανταρτών εργατών και αγροτών, τα οποία καθοδήγησαν τη στρατιωτική δράση στη ρωσική επανάσταση, αποτελούν το παράδειγμα τέτοιων μηχανισμών.

Πάντως, η "εθελοντική υπηρεσία" και δράση αυτών των ανταρτών δεν πρέπει να ειδωθούν με τη στενή σημασία της λέξης, δηλαδή ως ο αγώνας των εργατικών και αγροτικών αποσπασμάτων ενάντια τον τοπικό εχθρό, ασυντόνιστων από ένα γενικό σχέδιο επιχειρήσεων και δρώντας το καθένα με τη δική του ευθύνη και ρίσκο. Η δράση και οι τακτικές των ανταρτών κατά την περίοδο της ολοκληρωτικής τους εξέλιξης πρέπει να καθοδηγείται από μια κοινή επαναστατική στρατηγική.

Όπως συμβαίνει με όλους τους πολέμους, ο εμφύλιος πόλεμος δεν μπορεί να διεξαχθεί από τους εργαζομένους με επιτυχία εκτός εάν λειτουργήσουν με βάση τις δύο θεμελιώδεις αρχές καθ' όλη τη διάρκεια των στρατιωτικών επιχειρήσεων: ενότητα στα σχέδια δράσης και ενότητα στην κοινή διοίκηση. Η κρισιμότερη στιγμή της επανάστασης θα έρθει όταν η αστική τάξη θα επιτεθεί εναντίον της με τις οργανωμένες της δυνάμεις. Και αυτή η κρίσιμη στιγμή υποχρεώνει τους εργαζομένους να υιοθετήσουν αυτή τη στρατιωτική στρατηγική.

Γι' αυτό, όσον αφορά τις αναγκαίες τις επιβαλλόμενες από τη στρατιωτική στρατηγική και επίσης από τη στρατηγική της αντεπανάστασης, οι οπλισμένες δυνάμεις της επανάστασης πρέπει να βασιστούν σε ένα γενικό επαναστατικό στρατό, με μια κοινή διοίκηση και σχέδιο επιχειρήσεων. Οι ακόλουθες αρχές είναι αυτές που σχηματίζουν τη βάση αυτού του στρατού:

α) ο ταξικός του χαρακτήρας

β) η εθελοντική υπηρεσία (ο εξαναγκασμός θα εξαφανιστεί ολοκληρωτικά από την υπόθεση για την υπεράσπιση της επανάστασης)

γ) ελεύθερη επαναστατική πειθαρχία (αυτοπειθαρχία) (η εθελοντική υπηρεσία και η επαναστατική αυτοπειθαρχία είναι άριστα συμβατές και προσδίδουν στον επαναστατικό στρατό μεγαλύτερο ηθικό απ' ό,τι σε κάθε άλλο κρατικό στρατό).

δ) η συνολική υποταγή του επαναστατικού στρατού στους εργάτες και αγρότες, όπως αυτοί εκπροσωπούνται από τις εργατικές και αγροτικές οργανώσεις σε όλη τη χώρα, δημιουργημένες από τις καταπιεζόμενες τάξεις στους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής.

Με άλλα λόγια, το όργανο της υπεράσπισης της επανάστασης υπεύθυνο για τον αγώνα ενάντια στην αντεπανάσταση, στα μεγάλα στρατιωτικά μέτωπα καθώς και στα εσωτερικά μέτωπα (αστικές συνωμοσίες, προετοιμασίες για αντεπαναστατική δράση), θα είναι εντελώς κάτω από τη δικαιοδοσία των παραγωγικών οργανώσεων των εργατών και αγροτών, στους οποίους θα υποταχθεί και από τους οποίους θα λάβει την πολιτική του κατεύθυνση.

Σημείωση: Ενώ θα πρέπει να διοικηθεί σύμφωνα με τις ελευθεριακές κομμουνιστικές αρχές, ο στρατός αυτός δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ως θέμα αρχής. Δεν είναι παρά η συνέπεια της στρατιωτικής στρατηγικής στην επανάσταση, ένα στρατηγικό μέτρο, το οποίο οι εργαζόμενοι είναι μοιραία αναγκασμένοι να δεχτούν από την πραγματική διαδικασία του εμφυλίου πολέμου. Αλλά αυτό το μέτρο πρέπει να προσελκύσει την προσοχή μας τώρα. Πρέπει να μελετηθεί αρκετά προσεκτικά ώστε να αποφύγουμε κάθε ανεπανόρθωτη οπισθοδρόμηση στο καθήκον της προστασίας και υπεράσπισης της επανάστασης, οπισθοδρόμηση τέτοια που κατά τον εμφύλιο πόλεμο μπορεί να αποδειχθεί καταστροφική για την κοινωνική επανάσταση.

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΣ ΤΟΜΕΑΣ

Οι γενικές, εποικοδομητικές θέσεις, εκφρασμένες παραπάνω, αποτελούν την οργανωτική πλατφόρμα των επαναστατικών δυνάμεων του αναρχισμού.

Αυτή η πλατφόρμα, περιέχοντας μια σαφή τακτική και θεωρητική κατεύθυνση, φαίνεται ότι αποτελεί το μίνιμουμ, στο οποίο είναι απαραίτητο και επιτακτικό να συναθροιστούν όλοι οι αγωνιστές του οργανωμένου αναρχικού κινήματος.

Το καθήκον της είναι να συγκεντρώσει γύρω της όλα τα υγιή στοιχεία του αναρχικού κινήματος σε μια γενική οργάνωση, δραστηριοποιημένη σε μόνιμη βάση, τη Γενική Ένωση Αναρχικών. Οι δυνάμεις όλων των αναρχικών μαχητών πρέπει να κατευθυνθούν προς τη δημιουργία της οργάνωσης αυτής.

Οι θεμελιώδεις αρχές της οργάνωσης της Γενικής Ένωσης Αναρχικών πρέπει να είναι οι ακόλουθες:

1) Θεωρητική ενότητα:

Η θεωρία αντιπροσωπεύει τη δύναμη εκείνη που κατευθύνει τη δραστηριότητα των ατόμων και των οργανώσεων διαμέσου συγκεκριμένων δρόμων προς καθορισμένους στόχους. Φυσιολογικά αυτό πρέπει να είναι κοινό σε όλα τα άτομα και τις οργανώσεις που είναι συνδεδεμένοι στη Γενική Ένωση. Ολόκληρη η δραστηριότητα της Γενικής Ένωσης, συνολική και επιμέρους, πρέπει να βρίσκεται σε μια αγαστή συμφωνία με τις θεωρητικές αρχές που επαγγέλθηκαν από την ίδια.

2) Τακτική ενότητα ή συλλογική μέθοδος δράσης:

Κατά τον ίδιο τρόπο, οι τακτικές μέθοδοι που εκφράζονται από ξεχωριστά άτομα και ομάδες μέσα στην Ένωση, πρέπει να είναι ενοποιητικές, δηλαδή να βρίσκονται σε αυστηρή συμφωνία και η μια με την άλλη και με τη γενική θεώρηση και την τακτική της Ένωσης.

Μια κοινή τακτική γραμμή στο κίνημα είναι αποφασιστικής σπουδαιότητας για την ύπαρξη της οργάνωσης και ολόκληρου του κινήματος: αποτρέπει το καταστροφικό αποτέλεσμα της ύπαρξης πολλών τακτικών που αντιμάχονται η μια την άλλη και συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις του κινήματος δίνοντάς τους μια κοινή κατεύθυνση που οδηγεί σε ένα σταθερό αντικείμενο δράσης.

3) Συλλογική υπευθυνότητα:

Η πρακτική δραστηριοποίηση με βάση την προσωπική υπευθυνότητα του καθένα θα πρέπει να αποκρουσθεί με κατηγορηματικό τρόπο και να υπάρξει άρνησή της στις γραμμές του αναρχικού κινήματος. Οι τομείς της επαναστατικής ζωής, κοινωνικής και πολιτικής, είναι πάνω απ' όλα βαθύτατα συλλογικοί από τη φύση τους. Η κοινωνική επαναστατική δραστηριότητα στους τομείς αυτούς δεν μπορεί να βασιστεί σε προσωπική υπευθυνότητα ή ατομικιστές αγωνιστές.

Το εκτελεστικό όργανο του γενικότερου κινήματος, η Γενική Ένωση Αναρχικών, υιοθετώντας μια σταθερή γραμμή ενάντια στην τακτική του ανεύθυνου ατομικισμού, εισαγάγει στις γραμμές της την αρχή της συλλογικής υπευθυνότητας. Ολόκληρη η Ένωση δηλαδή θα είναι υπεύθυνη για την πολιτική και επαναστατική δραστηριότητα κάθε μέλους και, κατά τον ίδιο τρόπο, κάθε μέλος θα είναι υπεύθυνο για την πολιτική και επαναστατική δραστηριότητα ολόκληρης της Ένωσης.

4) Ομοσπονδιοποίηση:

Ο αναρχισμός αρνείται πάντα τη συγκεντρωτική οργάνωση και στην κοινωνική ζωή και στην πολιτική του δράση. Το συγκεντρωτικό σύστημα βασίζεται στη μείωση του κριτικού πνεύματος, της πρωτοβουλίας και ανεξαρτησίας κάθε ατόμου και στην τυφλή υποταγή των μαζών στο "κέντρο". Οι φυσικές και αναπόφευκτες συνέπειες αυτού του συστήματος είναι η σκλαβιά και η μηχανοποίηση της κοινωνικής ζωής καθώς και της ζωής της οργάνωσης.

Ενάντια στο συγκεντρωτισμό, ο αναρχισμός έχει πάντα επαγγελθεί και αμυνθεί υπέρ της αρχής της ομοσπονδιοποίησης, η οποία συμφιλιώνει την ανεξαρτησία και την πρωτοβουλία των ατόμων και των οργανώσεών τους για να εξυπηρετηθεί η κοινή υπόθεση.

Στην εναρμόνιση της ιδέας της ανεξαρτησίας με το υψηλό βαθμό των δικαιωμάτων του κάθε ατόμου με αυτά των κοινωνικών αναγκών, η ομοσπονδιοποίηση ανοίγει τις πόρτες σε κάθε υγιή εκδήλωση των ικανοτήτων του κάθε ατόμου. Αλλά αρκετά συχνά η ομοσπονδιακή αρχή έχει παραμορφωθεί στις αναρχικές γραμμές, έχει τόσο συχνά κατανοηθεί ως το δικαίωμα πάνω από όλα να επιδειχθεί ο "εγωισμός του ενός", χωρίς την υποχρέωση να υπολογισθούν οι υποχρεώσεις όσον αφορά την οργάνωση.

Αυτή η λανθασμένη ερμηνεία αποδιοργάνωσε το κίνημά μας στο παρελθόν. Είναι καιρός να θέσουμε ένα τέρμα σε αυτό με ένα αυστηρό και αμετάβλητο τρόπο.

Η ομοσπονδία σημαίνει ελεύθερη συμφωνία ατόμων και οργανώσεων να εργαστούν συλλογικά με βάση ένα κοινό αντικείμενο.

Πάντως, μια τέτοια συμφωνία και με την ομοσπονδιακή ένωση βασισμένη σε αυτή θα γίνει πραγματικότητα, παρά φαντασία ή αυταπάτη, μόνο στις συνθήκες κατά τις οποίες όλοι οι συμμετέχοντες στη συμφωνία και την Ένωση εκπληρώσουν ολοκληρωτικά τις ήδη ανειλημμένες υποχρεώσεις τους και συμμορφωθούν με τις κοινές αποφάσεις. Όσον αφορά ένα κοινωνικό σχέδιο, δηλαδή την ομοσπονδιακή βάση πάνω στην οποία έχει αυτό επεξεργαστεί, δεν θα μπορεί να υπάρξει απόφαση χωρίς την εκτέλεση των υποχρεώσεων αυτών. Αυτό είναι ακόμα λιγότερο επιτρεπτό σε μια αναρχική οργάνωση, η οποία προσλαμβάνει αποκλειστικά όλες τις υποχρεώσεις της σε σχέση με τους εργάτες και την κοινωνική τους επανάσταση. Κατά συνέπεια, ο ομοσπονδιακός τύπος αναρχικής οργάνωσης, ενώ αναγνωρίζει το δικαίωμα κάθε μέλους στην ανεξαρτησία, την ελεύθερη γνώμη, την ατομική ελευθερία και πρωτοβουλία, απαιτεί κάθε μέλος να αναλάβει συγκεκριμένες υποχρεώσεις της οργάνωσης καθώς και την εκτέλεση των κοινών αποφάσεων.

Μόνο στη συνθήκη αυτή η ομοσπονδιακή αρχή είναι που βρίσκει ζωή και η αναρχική οργάνωση λειτουργεί σωστά και οδηγείται προς ένα προσδιορισμένο αντικείμενο δράσης.

Η ιδέα της Γενικής Ένωσης Αναρχικών θέτει προς συζήτηση το πρόβλημα του συντονισμού και της συμφωνίας για τις δραστηριότητες όλων των δυνάμεων του αναρχικού κινήματος.

Κάθε οργάνωση που είναι μέλος της Ένωσης αντιπροσωπεύει ένα ζωτικό πυρήνα του κοινού αυτού οργανισμού. Κάθε πυρήνας πρέπει να έχει τη γραμματεία του, εκτελώντας και οδηγώντας θεωρητικά την πολιτική και τεχνική δουλειά της οργάνωσης.

Για το συντονισμό των δραστηριοτήτων όλων των οργανώσεων-μελών της Ένωσης, θα δημιουργηθεί ένα ειδικό όργανο: η εκτελεστική επιτροπή της Ένωσης. Η επιτροπή αυτή θα επιτελεί τις ακόλουθες λειτουργίες: την εκτέλεση των αποφάσεων που πάρθηκαν από την Ένωση με τις οποίες ανέλαβε μια δραστηριότητα, τη θεωρητική και οργανωτική κατεύθυνση της δράσης απομονωμένων οργανώσεων σύμφωνων με τις θεωρητικές θέσεις και τη γενική τακτική της Ένωσης και τη διατήρηση των εργατικών και οργανωτικών συνδέσμων ανάμεσα σε όλες τις οργανώσεις-μέλη της Ένωσης και αυτών με άλλες οργανώσεις.

Η Γενική Ένωση Αναρχικών έχει ένα συγκεκριμένο και καθορισμένο στόχο. Στο όνομα της επιτυχίας της κοινωνικής επανάστασης πρέπει πάνω από όλα να ελκύσει και να απορροφήσει τα περισσότερα επαναστατικά και ριζοσπαστικά στοιχεία ανάμεσα στους εργάτες και αγρότες.

Εκθειάζοντας την κοινωνική επανάσταση και παραπέρα, όντας μια αντιεξουσιαστική οργάνωση που εμπνέεται από την κατάργηση της Έταξικής κοινωνίας, η Γενική Ένωση Αναρχικών εξαρτάται κατά τον ίδιο τρόπο από τις δύο θεμελιώδεις τάξεις της κοινωνίας, τους εργάτες και αγρότες και κατὰ αυτόν τον τρόπο επιδιώκει την απελευθέρωση και των δύο αυτών τάξεων.

Όσον αφορά τα εργατικά συνδικάτα και τις επαναστατικές οργανώσεις των πόλεων, η Γενική Ένωση Αναρχικών θα πρέπει να αφιερώσει όλες τις προσπάθειές της στο να καταστεί ο μπροστάρης και θεωρητικός τους οδηγός.

Υιοθετεί τα ίδια καθήκοντα με αυτά των εκμεταλλευόμενων αγροτών. Παίζοντας τον ίδιο ρόλο με αυτό των επαναστατικών εργατικών συνδικάτων, η Ένωση αγωνίζεται για την πραγματοποίηση ενός δικτύου επαναστατικών

αγροτικών οικονομικών οργανώσεων, ενός συγκεκριμένου δικτύου δηλαδή αγροτικών συνδικάτων βασισμένων σε αντιεξουσιαστικές αρχές.

Γεννημένη από την καρδιά των μαζών του εργαζόμενου λαού, η Γενική Ένωση πρέπει να πάρει μέρος σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής τους, φέρνοντας στο προσκήνιο και σε κάθε ευκαιρία το πνεύμα της οργάνωσης, της καρτερικότητας και της επίθεσης. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να εκπληρώσει τα καθήκοντά της, τη θεωρητική και ιστορική της αποστολή στην κοινωνική επανάσταση του κόσμου της εργασίας και στο να γίνει η οργανωτική εμπροσθοφυλακή στην απελευθερωτική της διαδικασία.

Από την Ομάδα "Ντιέλο Τρούντα"

(Νέστορ Μάχνο, Ίντα Μετ, Πιότρ Αρσίνοφ, Βαλέβσκυ, Λίνσκυ)

1926

<http://www.nestormakhno.info/greek/>